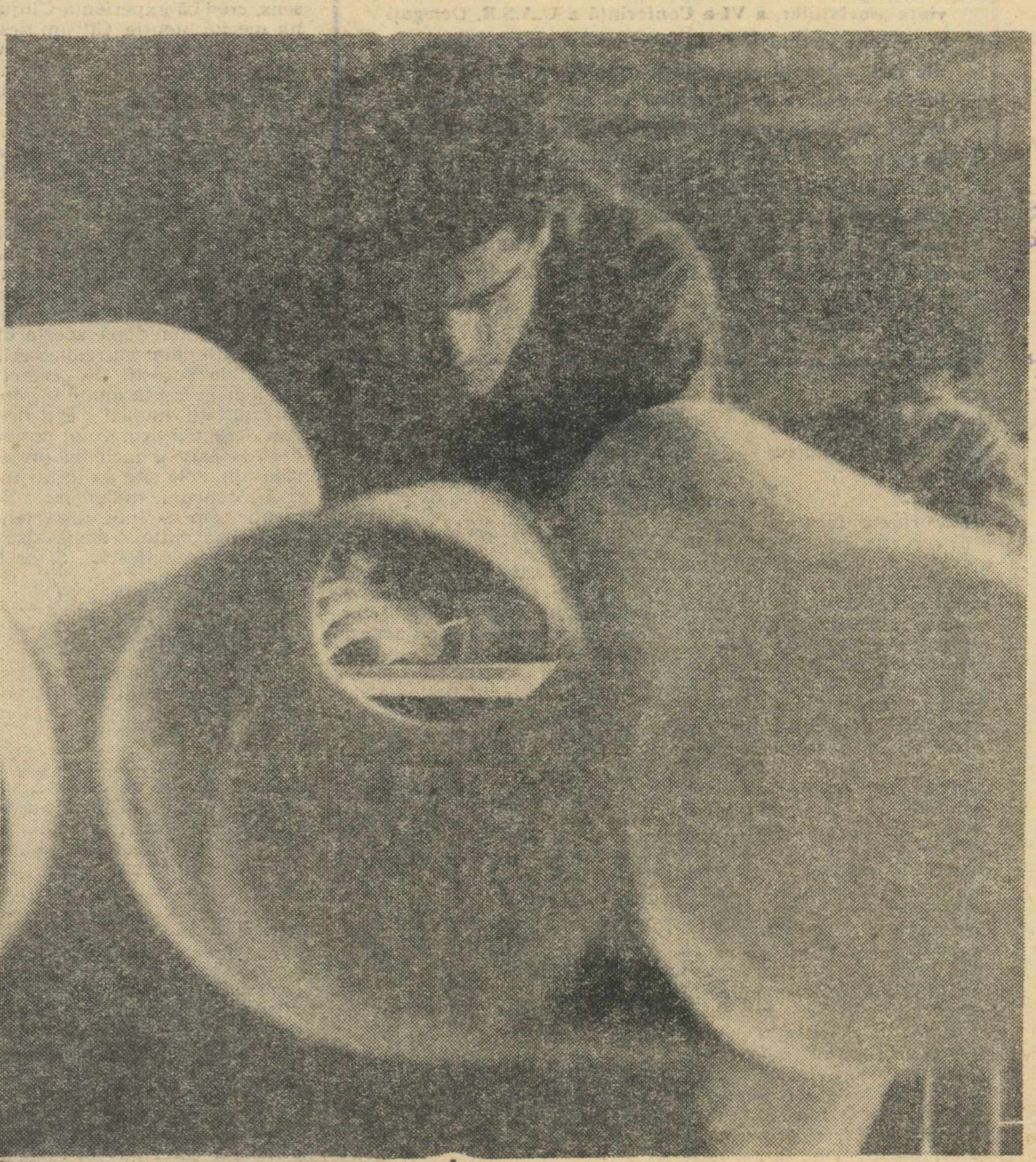
Viața studențească

REVISTA A ASOCIAȚIILOR STUDENȚILOR DIN REPUBLICA SOCIALISTA ROMANIA

12 PAGINI • 0,50 LEI • ANUL XII • NR. 7 (216) • SÎMBĂTĂ 18.II.1967

Luni se deschide cea de-a VI-a Conferință a U.A.S.R.

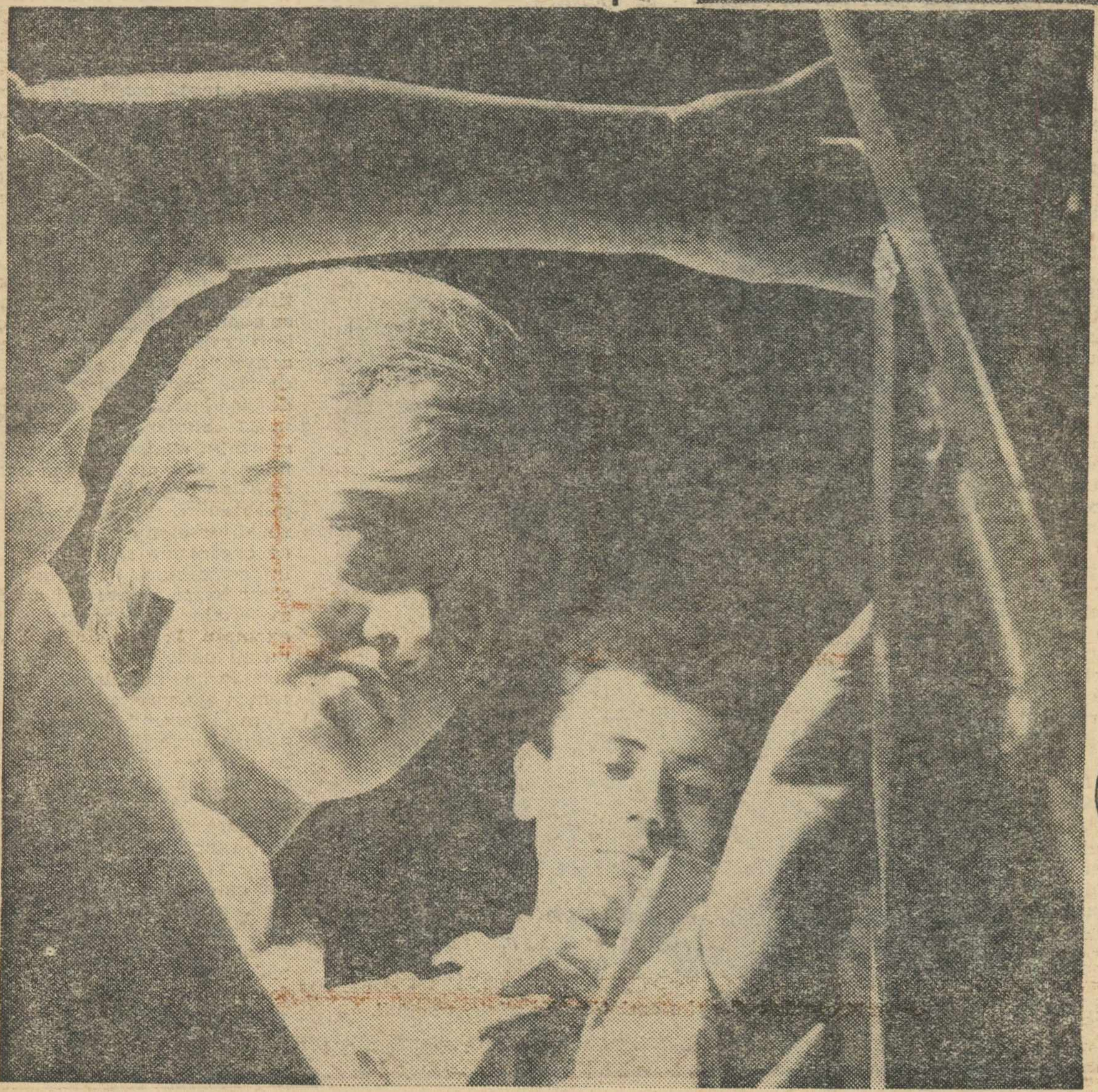
SUCCES!

La București, în sala Palatului Marii Adunări Naționale, încep luni — în prezența celor 500 de delegați ai asociațiilor studenților din întreaga țară și a numeroși invitați — lucrările celei de a VI-a Conferințe a Uniunii Asociațiilor Studenților din Republica Socialistă România. Remarcabil eveniment în viața universitară a patriei. Conferința va prilejui analizarea activității desfășurate de asociații în ultimii doi ani și va deschide noi perspective de îmbunătățire a muncii în toate domeniile, va dezbate și va adopta modificările la statut, va alege noul organ de conducere al U.A.S.R.

La actuala Conferință, studenții României socialiste, crescuți și educați în spiritul dragostei față de patrie, al devotamentului pentru cauza socialismului, se prezintă cu un bogat bilanț de succese care vorbesc cu puterea de convingere a faptelor despre strădania lor continuă de a se pregăti temeinic pentru ca mîine, cînd vor fi chemați în primele rînduri ale construcției socialiste, să poată face dovada competenței și răspunderii impuse de absolvirea unei școli superioare. Creșterea numărului studenților care obțin rezultate bune și foarte bune în pregătire, existența unui număr mereu mai mare de colective integraliste la examene constituie dovada unei sporite răspunderi față de îndeplinirea obligațiilor universitare, a permanenței și neostoitei lor pasiuni de a cunoaște, pasiune care se reflectă, firesc, și în amploarea activității de cercetare.

Roadele acestei seriozități, ale studiului temeinic și profund, eficiența însăși a învățămîntului nostru superior, apar pregnant în aportul competent și entuziast pe care-l aduc în producție cei 33 000 de ingineri, economiști, medici, profesori și artiști care au absolvit facultățile în ultimii doi ani, promoții care s-au încadrat în ritmul avîntat al întregului nostru popor, închinîndu-și toate forțele înfăptuirii

Directivelor Congresului al IX-lea al Partidului Comunist Român. Pregătindu-se pentru a răspunde exigențelor dinamice ale producției, studențimea noastră se formează în spiritul cunoașterii pline de respect față de tradițiile revoluționare ale poporului, al dragostei față de partid, de patrie, al eticii noi.

Asociațiile studenților, la capătul primului deceniu de existență, pot raporta Conferinței un bilanț pozitiv, ce evidențiază o contribuție tot mai însemnată la formarea schimbului de mîine al științei și culturii românești. Muncind sub conducerea organizațiilor de partid și bucurîndu-se de sprijinul și îndrumarea organizațiilor U.T.C. din institute și facultăți, asociațiile noastre s-au consolidat organizatoric, și-au sporit în permanență prestigiul și influența în rîndurile tineretului universitar, astfel că astăzi ele se pot considera cu satisfacție părtașe la formarea ca specialiști a mii și mii de studenți. În ultimii doi ani asociațiile au răspuns prin activități multiple preocupărilor studenților pentru însușirea politicii partidului, interesului acestora pentru cunoașterea istoriei și culturii naționale sau universale, au stimulat în mai mare măsură participarea studenților la viața culturală a centrelor universitare, inițiind numeroase activități proprii în domeniile cultural-artistic și distractiv, sportiv sau social-gospodăresc.

În fața studenților din țara noastră și a asociațiilor lor, anii cincinalului ridică sarcini cu totul deosebite. Cei peste 120 000 de specialiști pe care facultățile noastre trebuie să-i dea economiei, științei și culturii pînă în 1970 e necesar să dobîndească acea înaltă competență cerută de creșterea continuă a eficienței întregii activități economice, a dezvoltării continue a științei și tehnicii, a progresului învățămîntului și a întregii mișcări culturale și artistice.

Fără îndoială că delegații studențimii vor dezbate la Conferință activitatea lor de azi atît de complexă prin prisma acestor nobile îndatoriri. Analiza plină de răspundere a celor mai importante probleme privind munca studenților și asociațiilor, rodnicul schimb de experiență ce-l va prilejui, hotărîrile mature pe care le va adopta — vor face din a VI-a Conferință a U.A.S.R. un moment important în ridicarea la un nivel mai înalt a activității de pregătire a noilor detașamente de specialiști necesari construcției socialiste.

Urăm succes deplin lucrărilor Conferinței a VI-a a U.A.S.R.!

VIAȚA STUDENȚEASCĂ

Pe adresa CONFERINȚEI

Ne aflăm în preajma unui important eveniment din viața asociațiilor, a VI-a Conferință a U.A.S.R. Delegați și invitați venind din toate cele 15 centre universitare ale țării așteaptă să-și aducă contribuția, prin cuvîntul lor, la ridicarea pe o treaptă tot mai înaltă a acestei munci. În acest context efervescent, publicăm o seamă de propuneri și sugestii — evident, fără a avea pretenția de a epuiza într-o singură pagină de revistă multitudinea problemelor pe care le ridică viața asociațiilor — propuneri și sugestii pe care activiști de asociație, membri în consilii și studenți le-ar dori concretizate în activitatea viitoare.

Virgil DIACONU
student, Universitatea București :

Importanța legăturii teorie-practică este îndeobște recunoscută. Iar rolul vizitelor, aplicațiilor pe teren, excursiilor științifice e necontestat. Activitatea cercurilor științifice, cel puțin la Biologie, este însă redusă la niște simple lucrări de laborator privind subiecte epuizate sau la cîteva referate care susțin teze prezentate la curs. Știu acest lucru și decanatele și cadrele didactice și studenții. Asociația noastră din facultate a făcut unele propuneri de mărire a numărului de ore de laborator, aplicații pe teren, excursii de studii, dar nu s-a rezolvat nimic, pentru că, ori ministerul n-a alocat fonduri, ori nu sînt dispuse organele administrative să ne asculte... Eu cred că ar trebui întocmit un sistem de informare și sesizări pe scară ierarhică în asociații și în momentul în care asociația pe institut nu are forța să rezolve probleme stringente, asociația pe universitate sau chiar centrul universitar să le preia, nu să rămînă ca teme în carnetele de studiu „de sesizări". Altfel nu vom avea nici prestanță, nici nu vom căpăta încrederea studenților pe care îi reprezentăm.

Nicolae ENE
student, Institutul politehnic București :

Orarele unor ani și grupe sînt defectuos întocmite, cu zile libere și zile foarte aglomerate, din pricina cărora pregătirea studentului are mult de suferit ; unele seminarii repetă pur și simplu probleme de curs sau sînt conduse necorespunzător ; pentru orele de laborator ni se cer cîteodată referate neinteresante, pe care le întocmim „pe bandă", copiind date din reviste sau din alte referate. Comisia profesională, în schimb, se ocupă mai mult de numărul absențelor la nu știu care grupă, urmărește aplicarea sancțiunilor de către decanat...

Așa cum celelalte comisii au membri care se îngrijesc de un aspect sau altul, și în cazul comisiei profesionale ar trebui să existe o distribuire exactă de sarcini. Unii membri să aibă în vedere bunul mers al activității științifice, alții să sesizeze decanatelor problemele de învățămînt proprii institutului și să urmărească modul în care acestea sînt rezolvate și toți să imprime un curent de opinie în grupă, în an, pentru formarea unei conștiințe profesionale puternice.

Asist. Ștefan CELMARE
Universitatea din Iași :

Întîi să fie cuprinși în munca de asociație numai adevărații activiști, băieți pricepuți și dornici să lucreze. După aceea să fie instruiți exemplar, înțelegînd prin aceasta să primească asemenea indicații clare, încît să știe bine ce au de făcut. În al doilea rînd să se stabilească care sînt atribuțiile directorului de club, rectoratului și asociației studenților (spre a evita nedorite confuzii care au dus la inactivitate...). În sfîrșit, abrogarea acelui amendament al unui ordin al ministerului prin care director de club nu poate fi numit cel mai capabil om, ci doar un absolvent de Filologie cu 5 ani vechime în învățămînt (de obicei din învățămîntul elementar, unde a activat ca instructor de pionieri).

Maria LĂZĂRESCU
studentă, Universitatea București :

Am discutat adesea despre mișcarea artistică studențească și, atît eu cît și alți colegi, am ajuns la concluzia că în acest domeniu sînt indispensabile unele intervenții. În ce sens ? Considerăm încă, nejustificat, că asociația *trasează* sarcina „să se organizeze niște formații pentru a ne putea reprezenta (nu contează cum) la un concurs pe centrul universitar". Și de aici ne agităm să „mobilizăm" oameni pentru punerea în scenă a unui spectacol ales de un regizor angajat (pentru circa 400 lei pe lună) sau pentru un dans care trebuie interpretat de 12 perechi etc. Pe urmă transpirăm să realizăm ceea ce s-a înscris în planul de activitate al comisiei culturale. Ei bine, în munca de asociație e absolut necesar să se lucreze altfel : studenții care vor să joace teatru să vină la comisia culturală și să spună : „Piesa colegului nostru Popescu, ori a dramaturgului X, ne atrage mult, vrem s-o realizăm ca spectacol, dați-ne o mînă de ajutor". Astfel se va pune pasiune, va exista entuziasm, ei vor căuta un regizor sau și-o vor regiza singuri, vor alerga după un coleg de la Conservator care să le facă ilustrația sonoră, după un plastician pentru decoruri...

Se va urmări înfăptuirea unui spectacol bun, care să le încununeze strădaniile, fiindcă ei l-au gîndit, și nu surogate de reprezentații — care ne plictisesc la edițiile concursurilor studențești. Și aceste formații de dansuri, de muzică ușoară să pregătească programe pentru noi, nu pentru o festivitate pe an, cum e trecerea în revistă. În acest sens, cred că experiența Clujului merită atenție. Citeam despre concursuri de creație cu premii, pe etape, despre lansarea unor melodii ale compozitorilor studenți, despre proiecte puse în dezbaterea studenților clujeni privind înființarea unei estrade studențești. O asemenea animație să ne caracterizeze activitatea, fiindcă ne atrage și pe noi, cei fără înclinații artistice... Dacă la facultatea noastră ni s-ar părea că artiștii n-au făcut un lucru să ne încînte, ne-am manifesta opinia după spectacol, în discuții chiar cu realizatorii, le-am da sugestii de „critici" și... s-ar îndrepta multe în sensul calității muncii artistice. Am desemna prin votul nostru deschis care e melodia preferată din cele cîte au intrat într-un concurs studențesc de creație, am exclude niște tendințe exagerate, supărătoare din unele manifestări. Și ar fi mult mai bine...

V. NEGREA
șeful comisiei sociale a Institutului politehnic Timișoara :

1) Așa cum lucrează astăzi unele comitete de cantină, ele nu-și fac decît în mică măsură datoria, nu-și îndeplinesc pe deplin obligațiile, chiar dacă sînt formate numai din studenți extrem de conștiincioși. Fiindcă, efectiv, nu au posibilitatea să exercite un control riguros din moment ce nu există un rețetar din care să-și extragă care sînt alimentele și în ce cantitate acestea trebuie scoase din magazie pentru meniul zilei. Prin urmare, mai întîi de toate să se întocmească un asemenea rețetar unic, *pentru toate cantinele studențești din țară*, care, pus la îndemîna comisiei sociale și a studentului de serviciu, să permită intervenția — fără drept de apel — ori de cîte ori magazionerii sau administratorii au înclinații spre „hipertrofierea rațiilor".

În altă ordine de idei, atribuțiile acestor comitete de cantină mi se par prea limitate. Ele ar trebui să controleze cantina, igiena personalului angajat, să urmărească dacă medicii își fac datoria și în cantine, să se ocupe și de studenții care mănîncă pe două cartele sau fără nici una ; să fie primii care să înscrie în procesul verbal al zilei neregulile ivite, să instituie un sistem prompt de sesizări, pe care să le înainteze rectoratelor, urmărind în continuare operativitatea cu care decanatele răspund sesizărilor, le rezolvă.

2) Să se întocmească un regulament judicios, foarte bine gîndit, pentru desfășurarea concursurilor între cămine ; cel în vigoare este confuz și ne provoacă complicații, e pasibil de prea multe interpretări și din această pricină ne înțelegem cam greu cînd desemnăm „fruntașii".

Nicolae IRIMIE
președintele C.U.A.S. București :

În condițiile în care există un comitet de cămin — ales de asociație, format de obicei de 5—10 membri — se pare că postul de director educativ este de prisos. După cum e cunoscut, atributele comitetului sînt vaste : veghează la respectarea regulamentului, numește și controlează studenții responsabili pe etaje, organizează și urmărește buna desfășurare a autoservirii în cămin, se ocupă de îndeplinirea graficului de curățenie, de păstrarea materialelor documentare, de programul stației de amplificare, de gimnastica de înviorare, organizează întreceri, acțiuni culturale, distractive, educative ș.a.m.d. Prorectorul cu problemele educative răspunde de organizarea și buna desfășurare a activității în cadrul căminului... De ce mai este necesar un director educativ care „să coordoneze" ? Este suficient un director administrativ, iar sarcinile directorului educativ pot fi preluate exact de către președintele de cămin, fără să prejudicieze cu nimic ; dimpotrivă... Și studenților care degradează bunurile obștești să li se impute contravaloarea eventualelor reparații, a pagubelor.

„Un strugure în soare"... și o amintire din zilele practicii.

Mihai TANASE
student, Institutul politehnic București :

Omisă din preocupările comisiei sociale este de obicei activitatea sanitară. S-a spus în general că asociația are datoria să se intereseze și de modul în care sînt tratați studenții la policlinică, să militeze pentru înlăturarea unor neajunsuri etc. Nu se vorbește însă prea mult despre *educația sanitară* care trebuie să se facă studenților (fiindcă e absolut utilă de vreme ce încă nu toți ne spălăm pe mîini înainte de a lua masa la cantină, „chiulim" de la examenele medicale obligatorii, „ducem" medicii... neducîndu-ne la făcem niște vaccinări etc.). Or, mie îmi pare că în sarcinile comisiei sociale e cazul să se înscrie, în sfîrșit, și asemenea preocupări. E drept, se zice : „s-au purtat convorbiri individuale cu studenții", „au fost ajutați să înțeleagă"... ; practic, însă, în acest sector activitatea e formală, dacă nu cumva nu se face absolut nimic.

Prof. ing. Dumitru ATANASIU
Institutul politehnic Iași :

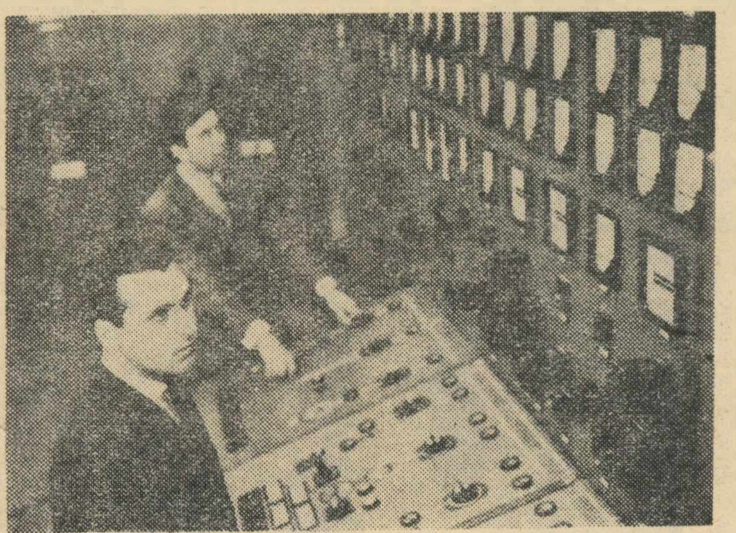
În cămine, unde locuiesc aproximativ 60% din studenți, ar fi utile biblioteci volante, prin intermediul cărora să circule lucrările de specialitate, chiar cursuri litografiate, literatură beletristică.

Grigore ROMULUS
șeful comisiei sportive C.U.A.S. Brașov :

E o tristă constatare aceea că activitatea sportivă studențească este în ultimul timp în regres. Constituirea cluburilor sportive universitare nu a dus încă la rezultatele așteptate, nivelul performanțelor continuînd să rămînă mediocru sau submediocru.

Comisiile sportive ale asociațiilor studențești au sarcina să colaboreze cu conducerile cluburilor pentru impulsionarea activității de performanță. Pe de altă parte ele *trebuie să depună toate eforturile ca masa studenților, pepiniera sportului studențesc de performanță, să aibă o activitate sportivă organizată în tot timpul anului*, nu numai cu ocazia diverselor competiții interne organizate sporadic și la intervale mari. Poate ar fi necesar să se creeze și condiții materiale adecvate. Spre exemplu, la Brașov studenții nu au unde să facă sport, mai ales iarna, din lipsa unor terenuri amenajate în acest scop. Vara la terenul de baschet se ajunge uneori chiar la busculade între amatori. Fotbalul se practică în spațiul dintre clădirile căminelor, fapt pentru care mai mulți studenți au fost sancționați disciplinar de către rectorat. Solicităm atenția catedrelor de educație fizică, precum și a Ministerului Învățămîntului pentru asigurarea acestor condiții materiale fără de care nu se poate face nici sport de masă, nici sport de performanță.

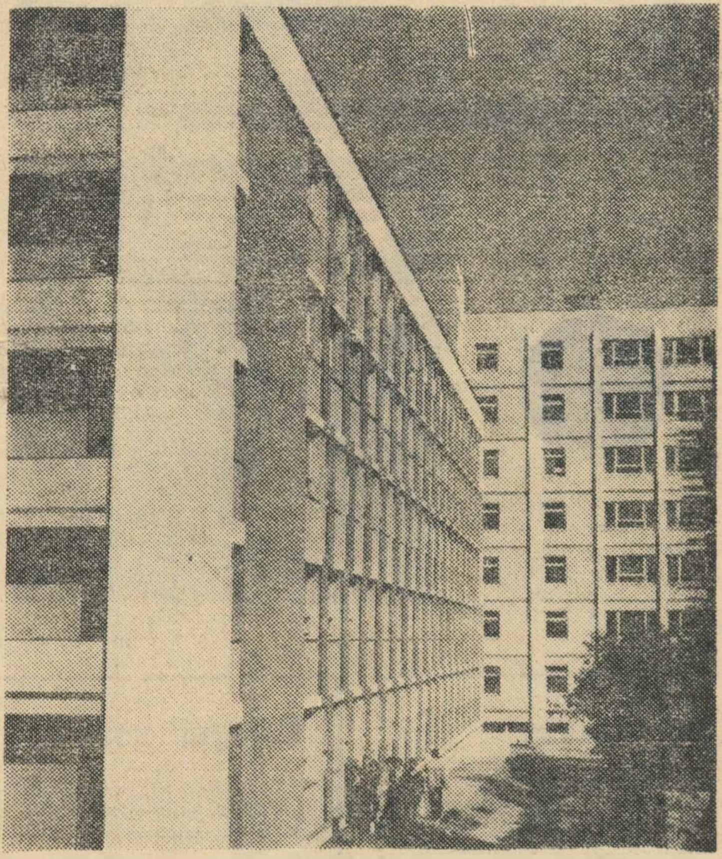
DIMENSIUNI COTIDIENE ALE VIEŢII UNIVERSITARE

Un laborator la Institutul politehnic din Bucureşti

În acest an universitar cele 181 de facultăţi cuprind 136 000 de studenţi, dintre care 98 315 la cursurile de zi. În ultimii doi ani au reuşit la examenul de admitere 45 000 de tineri, dintre care 15 800 în învăţămîntul tehnic şi 16 000 în învăţămîntul universitar-pedagogic. În această perioadă numărul studenţilor din anul I a crescut cu aproape 1 500, dintre care 1 250 în învăţămîntul tehnic superior (la cursurile de zi).

Totodată, în cei doi ani care au trecut de la ultima conferinţă a U.A.S.R., 33 000 de absolvenţi au fost încadraţi în producţie, integrîndu-se în munca avîntată pe care o desfăşoară întregul nostru popor pentru înfăptuirea directivelor trasate de Congresul al IX-lea al P.C.R.

Nou cămin dat în folosinţă în complexul studenţesc Cluj.

În ultimii doi ani au fost construite spaţii de învăţămînt însumînd peste 41 000 metri pătraţi. Numai în 1966 se afla în lucru la Bucureşti noul local al INSTITUTULUI POLITEHNIC „GHEORGHE GHEORGHIU-DEJ", al cărui spaţiu total de învăţămînt va fi de 172 000 m.p. În perioada 1968—1970 urmează să intre în funcţiune 130 000 m.p.

A început extinderea localului *Institutului de ştiinţe economice* (etapa I), urmînd ca primii 3 700 de m.p. să intre în funcţiune în 1968.

INSTITUTUL DE ARHITECTURĂ continuă să se dezvolte, etapa a II-a a noii aripi intrînd în şantier. Suprafaţa totală de 12 500 m.p. urmează să fie terminată în 1968.

Zilele acestea va fi predată aripa nouă a CONSERVATORULUI „CIPRIAN PORUMBESCU" cu o suprafaţă de 4 125 m.p.

Se află în lucru *grupul social studenţesc Regie II*, care va cuprinde 2 048 locuri în cămine, cît şi o cantină pentru 3 000 de studenţi. Primele 3 cămine, cu 1 188 locuri, vor fi gata în 1967.

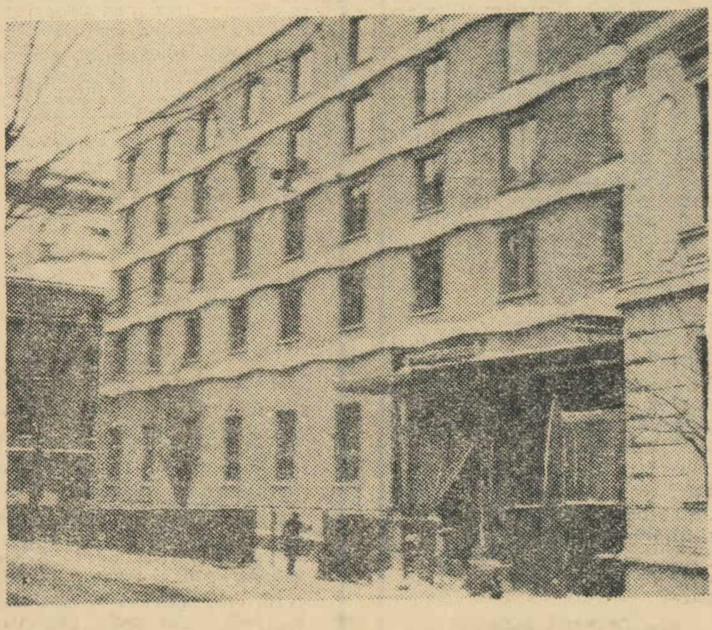
LA CLUJ, INSTITUTUL AGRONOMIC îşi extinde spaţiul de învăţămînt al Facultăţii de medicină veterinară cu 12 800 m.p. INSTITUTUL DE MEDICINĂ ŞI FARMACIE a căpătat în 1966 spaţii noi (1 100 m.p.). De asemenea, POLITEHNICA oferă studenţilor o suprafaţă de învăţămînt suplimentară de 3 200 m.p. Se află în lucru şi o hală pentru atelierul de sculptură al Institutului de arte plastice.

LA IAŞI, FACULTATEA DE MEDICINĂ VETERINARĂ îşi măreşte şi ea suprafaţa sălilor şi a laboratoarelor cu aproape 20 000 de m.p. Pe lîngă *noul cămin* cu 408 locuri terminat în 1966 se află în lucru un *complex studenţesc* care va avea 3 168 locuri în cămine şi o cantină pentru 3 000 de studenţi. Primele 3 clădiri, care vor asigura cazarea a 1 898 de studenţi, vor fi gata în acest an.

În centrul universitar TIMIŞOARA primele 3 *cămine* cu 1 200 de locuri, dintr-un *mare complex* care va cuprinde în total 2 772 locuri în cămine şi o cantină pentru 3 000 de studenţi, au fost date deja în folosinţă studenţilor.

LA BRAŞOV, o dată cu deschiderea anului universitar, a fost inaugurat şi *un cămin cu 396 de locuri*, avînd camere de cîte două paturi. INSTITUTUL POLITEHNIC a căpătat o aripă nouă cu o suprafaţă de 1 800 m.p. LA ORADEA lucrările unui *complex social studenţesc* cu 327 de locuri în fiecare cămin şi ale unei cantine pentru 800 de studenţi se vor încheia în 1967.

LA CRAIOVA, tot în acest an, va fi dată în folosinţă *o cantină* pentru 1 500 de studenţi. În vederea deschiderii Universităţii, au fost desfăşurate anul trecut importante lucrări de amenajare a clădirii ce urma să o adăpostească.

Aripa nouă a Conservatorului din Bucureşti

Din numărul total al studenţilor, *60% sînt bursieri*. Totodată, cei mai buni studenţi la învăţătură beneficiază de bursele speciale „Gheorghe Gheorghiu-Dej", de bursele republicane, iar cei de la institutele de artă de bursele „Nicolae Bălcescu", „Ion Andreescu" şi „George Enescu". Fruntaşii între fruntaşi primesc *481 de burse speciale*.

Apoape *61 000 de studenţi* sînt cazaţi *în cămine*. Numai în intervalul de timp care a trecut de la ultima conferinţă a U.A.S.R. au fost date în folosinţă încă 6 804 locuri în cămine. Totodată, în această perioadă au fost construite cantine cu 3 600 de locuri. Numărul studenţilor care servesc acum masa la cantină e de 55 480.

În organizarea unei vieţi cît mai plăcute în cămine, în păstrarea importantelor dotări sociale studenţeşti, asociaţiile au avut o contribuţie însemnată. Se pot cita pe această linie concursul pe ţară pentru desemnarea anuală a căminului fruntaş, consfătuirile semestriale la nivelul centrului universitar Bucureşti la care participă toţi factorii responsabili din acest domeniu, tradiţionalele „Zile ale preşedintelui comitetului de cămin". În multe complexe studenţeşti (la Cluj, la Galaţi) emisiunile staţiilor de amplificare şi-au cîştigat o largă popularitate datorită rubricilor interesante, cu caracter profesional ori cultural, datorită inventivităţii redactorilor-studenţi.

LUNGUL DRUM AL

Efigii... Arheologii reuşesc adesea să reconstituie chipuri în mişcare pornind de la efigiile unor monede descoperite în tezaure. Surprinzînd cîteva contururi şi momente, autorii acestor portrete-efigii încearcă desenul amplu, convingător, al unei generaţii universitare. Termen de metaforă, tezaurul nostru de efigii studenţeşti îşi propune un colocviu...

UN ROMAN POSIBIL

Scriu aceste rînduri cu convingerea că faptele relatate pot constitui substanţa unui roman. Eroul lui trăieşte, respiră, se mişcă printre noi. E uşor de recunoscut; inalt, atletic, cu un chip prelung de nordic, dispus întotdeauna să se reculeagă în fiecare dintre noi. Prea puţini îi cunosc însă biografia. Se ştie despre el poate doar că e un student eminent, un bărbat lucid, un tînăr într-un perfect echilibru interior şi exterior. Se ştie despre el că se scufundă tulburător în istorie cu sentimente de arheolog, că trăieşte evenimentele cu putere de imaginaţie şi de investigaţie, cu inedite asociaţii de idei. E, într-un fel, un om al metaforei, trăieşte din comparaţii. Gîndeşte!

La terminarea şcolii medii plutea în euforia victoriilor sportive. Un entuziast cooptase într-o echipă de rugbi pe toţi băieţii din cartier. În echipa de juniori a unui club de celebritate mondială a învăţat să abordeze pentru prima oară viaţa într-un mod sportiv. S-a abandonat pe sine o singură dată: atunci cînd, împotriva voinţei sale, a dat examen de admitere la Institutul politehnic şi a reuşit printre cei dintîi. Şi-a trădat atunci visurile şi obsesiile de adolescent, care îl proiectau în viitor, descoperind în pămînt monede de bronz, fragmente de ceramică, pietre funerare cu inscripţii nedescifrate, imagini dintr-o lume descompusă de eroziuni şi de ani. Erau seri şi nopţi cînd visa împreună cu alţi prieteni că atinge cu ochii şi trezeşte din somn ca dintr-un basorelief vieţi de demult... Părinţii, practici şi mai puţin sensibili, i-au interzis să abordeze istoria. S-a conformat cu regret. În acest conformism a stat sîmburele unei prăbuşiri temporare. Şi-a transferat pasiunea din zonele inteligenţei, pe terenurile de sport. S-a dedicat performanţelor. Zi de zi, antrenamente cu articulaţiile în perpetuă elasticitate, cu reflexele treze, seismice, transpirat, ud pînă la piele de ambiţie; zi de zi, îndepărtat de planşe, de geometria rece, lineară a proiectelor, de ecuaţiile abstracte, scufundat în năclăiala terenurilor desfundate, accidentat, abandonat... Şi prietena aceea care nu ştia pe ce lume trăieşte şi care îl trăgea parcă de glezne în jos de cîte ori voia să se desprindă din această cădere...

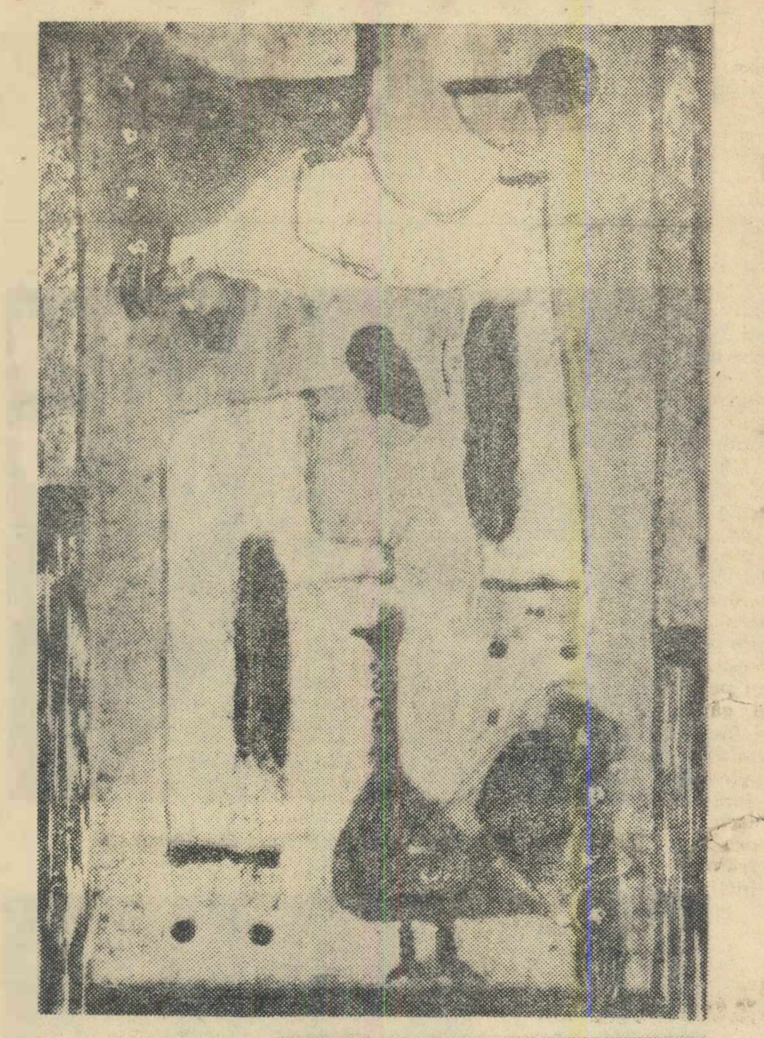
Într-o zi a rămas repetent. Era în anul III. În toamna aceluiaşi an a intrat tot printre cei dintîi la Facultatea de istorie a Universităţii din Bucureşti. A participat la ultimele săpături arheologice în insula Ada Kaleh. A publicat cîteva articole prin diferite reviste de specialitate. În anul II a fost primit în rîndurile membrilor de partid. Continuă să joace rugbi într-o echipă studenţească, pentru relaxare, pentru echilibru.

Acum e student în anul IV. Îl cheamă Puiu Toma.

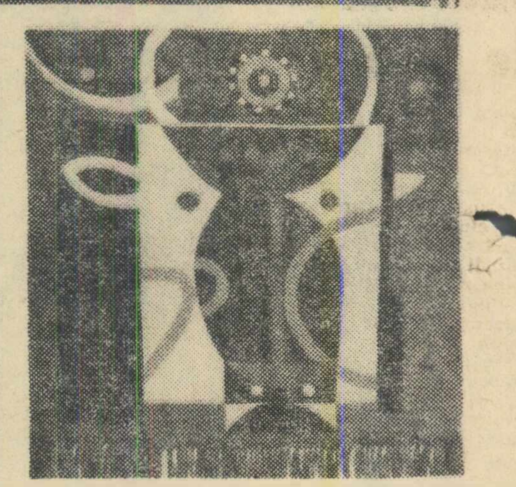
Adrian DOHOTARU

CEVA DESPRE „BASMUL" LUI ZAMFIR

Fără doar şi poate „ziua bună se cunoaşte de dimineaţă". Acum vreo 10 ani la cercul de pictură de la Palatul pionierilor un băieţel blond şi subţirel, pe nume Dumitrescu Zamfir, stîrnea uimirea şi admiraţia profesorilor printr-un talent deosebit. Deseori expuse, lucrările sale au primit numeroase premii, unele dintre ele şi peste hotare. Zamfir a crescut şi o nouă pasiune a venit s-o concureze pe prima: matematica. Urmînd secţia reală, dilema s-a accentuat. Dar prima pasiune fu mai puternică şi iată că vorbim astăzi despre studentul Zamfir Dumitrescu, anul III, secţia Pictură a Institutului „Nicolae Grigorescu" din Bucureşti, clasa maestrului Corneliu Baba. Şi în această postură precocitatea sa artistică îşi spune cuvîntul. În cadrul cercului „Ştefan Luchian" al Institutului de arte plastice, fiind student în anul II, Zamfir a deschis o expoziţie de pictură pe sticlă, apreciată foarte călduros de specialişti şi colegi. În acelaşi an, la invitaţia Studioului cinematografic „Animafilm", el realizează o lucrare de inspiraţie populară intitulată „Basm", avînd ca tehnică de lucru tot pictura pe sticlă în stil ardelenesc. „Basmul" lui Zamfir a deschis festivalul de scurt metraj de la Mamaia şi a impresionat pe toţi cei prezenţi aici prin originalitatea modului de exprimare. În presa engleză, John Hallas atrage a-

Decor — Aurora Remeş *anul I Textile, Bucureşti*

Panou decorativ imprimat — Vintilă Mihăilescu *anul IV Textile Bucureşti*

Invenţia lui Matei Kirali

Poate la început elevul Kirali Matei a dorit să fie marinar. Cert este că încă de pe băncile liceului era preocupat de misterul giganţilor plutitori şi, citind, documentîndu-se, s-a născut o pasiune. Termină liceul la Timişoara şi rămîne să experimenteze unele din ideile sale pe Bega. Apoi se angajează la secţia sculărie a Şantierului naval Galaţi, unde se remarcă prin iniţiativele sale ingenioase care erau rezultatul acestei pasiuni.

După doi ani de muncă asiduă dă examen la Facultatea de construcţii navale a Institutului politehnic Galaţi, unde este admis cu laude. Avînd la bază o practică temeinică porneşte la extinderea cercetărilor, ajutat fiind de studiul zilnic al cursurilor de specialitate. Şi iată că la 5 noiembrie 1966 se organizează la Galaţi o sesiune de comunicări ale inginerilor şi tehnicienilor Şantierului naval. Participă specialişti ai Institutului de proiectări navale, cadre didactice şi studenţi ai Facultăţii de construcţii navale.

Studentul Kirali Matei prezintă: **„Istoricul şi perspectivele de dezvoltare a navelor cu aripi simerte şi cu perne de aer"**, în final expunerea constituind o comunicare propriu-zisă, exemplificată cu planşe, fotografii, diapozitive, demonstrînd bogata experienţă de concepţie şi de practică a autorului.

În luările de cuvînt specialiştii au relevat importanţa deosebită a invenţiei pe scară mondială, precum şi faptul că ea trebuie imediat brevetată. De asemenea, s-a exprimat necesitatea colaborării cu autorul şi chiar angajarea inginerului Kirali Matei în cadrul Institutului de proiectări navale după terminarea facultăţii.

S. ROŞU

Pe fluier şi pe taragot

Cînd se urcă pe scenă Dumitru Fărcaş, spectatorii tresar şi aplaudă frenetic minute în şir. Dumitru Fărcaş ride, şi din cînd în cînd îşi trece degetele dezordonat pe claviatura taragotului.

Dumitru Fărcaş se trage dintr-o familie cu adînci şi imemorabile ramificaţii genealogice printre rapsozii populari. A deprins armoniile fruste şi inedite ale cîntecului popular de la tatăl său, un virtuos al clarinetului. Fraţii săi, Simion şi Vasile, sînt de asemenea rapsozi. Dumitru a învăţat octavele pe un fluier de lemn. Terminînd şcoala elementară, s-a înscris la şcoala de muzică din Cluj, la clasa de oboi. După absolvirea şcolii a devenit membru al Ansamblului de cîntece şi dansuri al Sfatului popular din Maramureş, unde a învăţat alt instrument: taragotul. În 1962, la concursul tinerilor solişti închinat Festivalului de la Helsinki, el ocupă locul I. În aceeaşi perioadă organizează un taraf renumit în comuna Groşi din Maramureş. Pentru activitatea de animator al vieţii muzicale, de culegător de folclor şi interpret al muzicii populare, Dumitru Fărcaş primeşte Medalia muncii şi Medalia pentru încheierea colectivizării agriculturii. Apoi devine student al Conservatorului „Gh. Dima" din Cluj, continuind studiul oboiului în clasa profesorului Gheorghe Cosmuţa. Intră în orchestra de muzică populară a Casei de cultură a studenţilor şi din 1963 devine dirijorul acestei formaţii laureate la festivalurile artistice studenţeşti.

Se întîmplă rar o simbioză atît de perfectă între culegătorul de folclor, interpretul, dirijorul şi taraful pe care-l conduce. Şi această întîmplare fericită, care poartă numele de Dumitru Fărcaş, e de fapt — pentru toţi studenţii clujeni — un simbol de pasiune şi de dăruire febrilă, un artist desăvîrşit.

Pop CORNIŞ MARCEL

Colegul nostru

Un tînăr subţire, cu faţa uscată şi ochi violenţi, scăpărători, care trăiesc parcă singuri. Şi un nume care vine din inima Maramureşului — Grigore Iuga. Îl întîlneşti zilnic, la anumite ore, cu o punctualitate astronomică la anticariat, unde răsfoieşte ultimele achiziţii şi le cumpără cu o chivernisealǎ de arhivar. Peste cîteva minute evaluează în librării noutăţile editoriale, îngrijindu-se pedant de dichisul cărţilor pe care urmează să le plaseze în biblioteca lui, după ce le devoră zile şi nopţi cu o putere de investigaţie panoramică. Are un loc rezervat printr-o tradiţie tacită la biblioteca universitară, unde rămîne deasupra lecturilor ore întregi. Cunoaşte deja la perfecţie patru limbi: latina, franceza, italiana şi spaniola. Încă nu poartă ochelari!

PASIUNII ŞI AL TALENTULUI

...nția asupra acestui film deosebit de valoros, iar ziarele franceze îl socotesc ...a cea mai bună produc... românească de acest fel ... unul dintre cele mai iz...utite filme din festival. Indiferent de metoda de lucru, pe sticlă sau pe şe...valet, mă voi strădui să nu ...mă îndepărtez niciodată de ...pecificul românesc, de bo...gatul nostru folclor. Inten...ionez ca în timpul liber să ...mai realizez un film în co...laborare cu „Anima-film" ...i spre sfîrşitul anului uni...versitar o a doua expozi...ie". Pe lîngă obligaţiile de student şi activităţile a...mintite mai înainte, Zam...fir este preşedintele A. S. ...i membru în comitetul ...U.T.C. pe institut, în biroul ...organizaţiei de bază, în co...mitetul U.A.S. şi în comite...tul de partid al centrului u...niversitar Bucureşti. „Şi ai timp pentru toate ?", „Cînd vrei, găseşti. Ba, mai mult, mai fac şi ceva canotaj, ca ... amintire din... «tinereţe». ...a elev am fost campion la juniori".

Discuţia a alunecat apoi asupra unor probleme care ne frămîntă pe toţi studen...ţii institutelor de artă.

C. MIHAILESCU

Căutătorul de comori

L-am cunoscut la un examen : exploatări miniere subterane. Un băiat îngîndurat, posomorît chiar, cu privirea întoarsă undeva în el însuşi. Spre surprinderea mea, cînd a început să răspundă s-a transformat brusc. Ochii îi străluceau, pasionaţi, rostea răspunsurile plin de convingere, de autoritate, de siguranţă. Înşiruia logic exemple, demonstraţii, citate. Firesc a venit şi notarea — „decarul" s-a aşezat în carnet, printre ceilalţi, care-l aşteptau parcă. Era primul 10 al grupei la această materie şi am ieşit din sala de examen odată cu posesorul lui, în dorinţa de a-i cunoaşte geneza.

Se transformase iar. A răspuns laconic curiozităţii colegilor ; la fel reporterului indiscret. Privirea lui căuta iar ceva ascuns în depărtări necunoscute. Întîmplarea a făcut să fiu găzduit în căminul studenţesc, în aceeaşi cameră cu Zdravco Stoici, viitorul inginer minier, actualmente student în anul al V-lea la Institutul de mine din Petroşani. I-am aflat astfel preocupările, gîndurile de viitor, cîte ceva din trecut.

Zdravco nu s-a gîndit niciodată să devină inginer de mine. Prima lui pasiune, medicina, s-a concretizat în absolvirea unei şcoli tehnice sanitare. A intervenit însă fratele lui, Slobodan, geologul, care i-a vorbit cu entuziasm molipsitor despre adîncurile pămîntului, despre bogăţiile fantastice pe care le ascund, despre satisfacţia imensă a celui care le descoperă şi le dăruie oamenilor. Şi iată-l pe Zdravco student al Institutului de mine. Învaţă cu pasiune, activ, căutînd soluţii noi unor probleme pe care alţii le-au trecut la arhivă. Si, în acelaşi timp, suplinind insuficienţa asistenţei sanitare acordate institutului, îşi foloseşte cu pricepere cunoştinţele medicale, efectuînd numeroase tratamente colegilor, care l-au recompensat cu porecla de „Felcerul", cu care Zdravco se mîndreşte.

Pasiunea lui pentru minerit s-a manifestat prin participarea activă la cercurile ştiinţifice, prin elaborarea unor proiecte de an care surprind prin îndrăzneală şi originalitate, prin profunzime analitică în acelaşi timp. Însuşi ministrul minelor, tovarăşul profesor universitar Bujor Almăşan, a avut cuvinte de laudă la adresa proiectului întocmit de Stoici, referitor la rentabilizarea unor exploatări de minereuri polimetalice.

Cunoscînd volumul muncii depuse de Zdravco ţi-e greu să crezi că e un visător. Si totuşi mi-a vorbit cu înflăcărare despre planurile lui de viitor, despre dorinţa de a studia în continuare geologia, de a-şi pune în practică unele proiecte concepute în anii studenţiei, de a realiza un cuplu ingineresc inovator împreună cu fratele său, geologul Slobodan Stoici, de a cuceri comorile abisurilor.

Şi poate, mai tîrziu, o călătorie în ţinuturile renumite prin comorile lor subpămîntene : India, Uralii, Africa Centrală...

Noroc bun, tovarăşe Stoici !

Ovidiu PAUN

„MOŞU"

„Moşu" are expresie de asirian. E mic de statură şi poartă o mustaţă „a la Labiş". Şi-a pierdut accentul moldovenesc. Are o vorbă domoală. Zgîrcenia mişcărilor i-a determinat pe colegi să-i zică „Moşu". În momentele de tihnă preferă o ţigară bună, fumată pe colţul patului.

Etnografia e marea lui pasiune. Se dă în vînt după cărţile de călătorii. Asta pentru că, de fapt, nu e un sedentar.

Termină Facultatea de limbă şi literatură română cu media 9,80.

În cinci ani de zile a studiat peste 10 limbi, printre care : sanscrita, hausa, araba, slava veche, maghiara, germana, franceza, italiana şi spaniola.

Vacanţele şi le petrece călătorind pe drumuri de ţară, culegînd folclor, întocmind glosare. Cunoaşte munţii Moldovei, ca în palmă. Ascultă freamătul unui stejar multisecular cu aceeaşi încordare cu care ascultă o inedită variantă a unui sunet rostit de un baci moldovean.

Doru Constantin Dominte, privit de aproape, e un amestec de culori din care nu se distinge nimic. Imediat şi lîngă tine nu i se organizează profilul. Aglomerarea de nobleţe, de moldovenism (ca trăsătură definitorie), de rafinament, de candoare, de-abia de la distanţa unei convieţuiri îndelungate trasează o linie fermă. Am colecţia de efigii — colegii. Pe a lui o voi păstra mai aproape de inimă.

Mircea ICHIM

... de pe Iza

Vede cu limpezimea zecilor de generaţii pe care le poartă în sine, care au aspirat spre lumină, spre cultură şi care se împlinesc abia în generaţia sa. Întreţine o corespondenţă perseverentă cu tineri din cîteva ţări. Vara îi sosesc abonamentele de presă străină, acasă, pe malul Izei, la Săliştea de Maramureş. Actualmente, continuă concentric studiul limbilor latine şi învaţă portugheza. Esperanto e un exerciţiu lingvistic şi spiritual necesar şi perpetuu. Grigore Iuga e într-un fel un spirit universal ! Student eminent, preocupat de investigaţiile ştiinţifice, activist cu probleme de răspundere în organizaţiile obşteşti, Grigore Iuga trăieşte profund şi plenar fiece clipă a existenţei sale.

Ion GODEA

Carnet de delegat

Împărţindu-şi timpul pe două coordonate corespunzătoare a două pasiuni, total diferite şi poate tocmai de aceea una mai interesantă decît cealaltă (lingvistica şi sportul), Bratu Costin din anul al III-lea al Facultăţii de limbă şi literatură română din Bucureşti are de pe acum satisfacţia împlinirii concretizată în rezultate revelatorii ; de două ori campion al centrului universitar Bucureşti la aruncarea greutăţii. Cît priveşte lingvistica, pasiune căreia îi consacră zilnic cam acelaşi număr de ore ca şi sportului, documentarea minuţioasă mergînd de la amănuntul de text la legile de dezvoltare a limbii, de la cercetarea de bibliotecă la ancheta dialectală (efectuată cu un coleg, Mihai Conţiu, în timpul vacanţelor), a înlăturat, rînd pe rînd, şovăielile, incertitudinile, întrebările. Şi, o dată cu asta, studentul începător a lăsat treptat loc cercetătorului sigur de sine, entuziast şi lucid.

Dar, poate cartea de vizită cu care soseşte Bratu Costin, ca delegat la cea de-a VI-a Conferinţă pe ţară a U.A.S.R., ar fi incompletă dacă n-am mai aminti şi alte cîteva lucruri esenţiale. „Pasiunea sau pasiunile nu înseamnă îngustime, limitare la domeniul tău, ne spunea deunăzi. Pasiunea nu exclude informarea, culturală, artistică etc." (Şi în acest sens Bratu Costin e un „modern" prin înseşi preocupările proprii — lingvistica matematică — cel mai nou domeniu de cercetare în lingvistica românească). Şi, în plus, preocupat deopotrivă de un spectacol de teatru modern sau de un film, ca şi de orice manifestare artistică a colegilor, este şi un competent critic literar pentru versurile colegilor sau un bun regizor pentru spectacolele formaţiilor de amatori din facultate.

Florentin POPESCU

O promoţie

Am fost anul trecut la Putna cînd se împlineau 500 de ani de la întemeierea mănăstirii. Acolo, în veacul trecut fusese Mihai Eminescu. Un grup de studenţi-scriitori s-a izbit de prezenţa în aceeaşi arie a credinţei a lui Ştefan cel Mare şi a lui Mihai Eminescu. Momentul devenise simbolic. Ctitor de literatură, ctitor al adevăratului şi exprimatului spirit românesc, Mihai Eminescu solicita de peste veac continuitatea de esenţă a culturii noastre naţionale. N-aş putea spune că am trăit un alt moment mai nobil decît acesta în care prezenţa aproape vie a unui mare poet, aliniat istoriei noastre, se adresa celor ce aveau să se nască.

Cu asemenea gînduri pornesc la tabloul de compoziţie al ultimelor valuri ale generaţiei tinere române care — ca manifestare directă a vitalităţii româneşti — intră în lumina severă a circuitului naţional de valori.

Nimeni nu e atît de naiv încît să creadă că sutele de poeţi ce scriu şi publică astăzi (dintre care mulţi se află pe băncile amfiteatrelor) vor fi marii noştri poeţi. Dar ei asigură electricitatea aerului culturii noastre, fără de care nu sînt posibile supremele fulgere. Studenţii-scriitori, reprezentaţi mai mult de poeţi, mai puţin de prozatori, destul de vag de dramaturgi şi infim de critici, asigură solul fertil pentru cîţiva dintre ei în stare de a se detaşa.

Dacă ne întoarcem la contribuţia propriu-zisă a scriitorilor care sînt încă studenţi, trebuie să cităm de îndată cîteva nume bîntuite de orgoliul fericit al individualizării, Ion Alexandru, Ana Blandiana, Constanţa Buzea, Gabriela Melinescu, Gheorghe Pituţ, Marius Robescu. Ei toţi se află acum în prim plan. Poezia adîncă şi stranie a lui Ion Alexandru, poezia dramatică a Anei Blandiana, poezia interiorizată a Constanţei Buzea, poezia Gabrielei Melinescu, desfăşurată ca un dans nocturn şi melancolic, poezia vitalistă şi crîncenă a lui Gheorghe Pituţ, poezia blagian-elevată a lui Marius Robescu înseamnă mult, evident nu totul, evident nu epuizarea şansei celorlalţi de originalitate. Alte nume se adaugă, alte nume vin şi George Alboi, Matei Gavril, Dumitru M. Ion, Daniel Turcea, Doina Sterescu, Ion Sîngereanu, Adi Cusin, Ioana Diaconescu sînt cei ce vor încerca să completeze spaţiul literar atît de înfometat de valori. Nu este pentru nimeni un secret că în poezie se mimează, se complică inutil nişte stări poetice nedemne de cuvînt, că sînt ocolite uneori esenţele, că expresia ia uneori turnante prea bruşte. Dar cînd nu s-a întîmplat aşa, cînd au scris toţi poeţii numai versuri fericite, numai versuri limpezi, numai versuri grele de substanţă ? Datoria poeţilor este de a se exprima epuizant pe sine. Datoria cititorilor este de a nu instaura dictatura opiniei publice. Arta este fenomenul primordial, iar receptarea artei urmează acestui fenomen. Se vor alege din aceste căutări vîrfuri clare sau mai puţin clare, se va mima şi mîine cum s-a mimat şi ieri, dar explozia solară a spiritului românesc în poeţii generaţiei sale tinere este semnul cel mai bun al unei fertilităţi rar întîlnite.

Situaţia prozei nu este, după părerea mea, atît de bună. Pot numi totuşi pe Octavian Stoica, Mihai Pelin, Horia Pătraşcu, Constantin Stoiciu şi Mircea Popa ca tineri care caută unghiuri noi, deocamdată — vai ! — lirice şi ele, pentru acelaşi spirit pe care îl numeam. În teatru, numele lui Paul Cornel Chitic nu este suficient, pentru că tînărul dramaturg, deşi foarte talentat, nu poate ţine loc de pleiadă, iar emulaţia în acest caz fireşte că nu există. În critică (iarăşi fenomen de maturitate) numele unui Marin Mincu sau Petre Nicolau sînt singuratice. O figură aparte este Petru Popescu, intelectual de rasă, poet, prozator, traducător şi eseist, călător prin mai toate genurile literare, figură de la care se aşteaptă decizia pentru unul sau două genuri, decizie care cred că va însemna şi rapida lui consacrare.

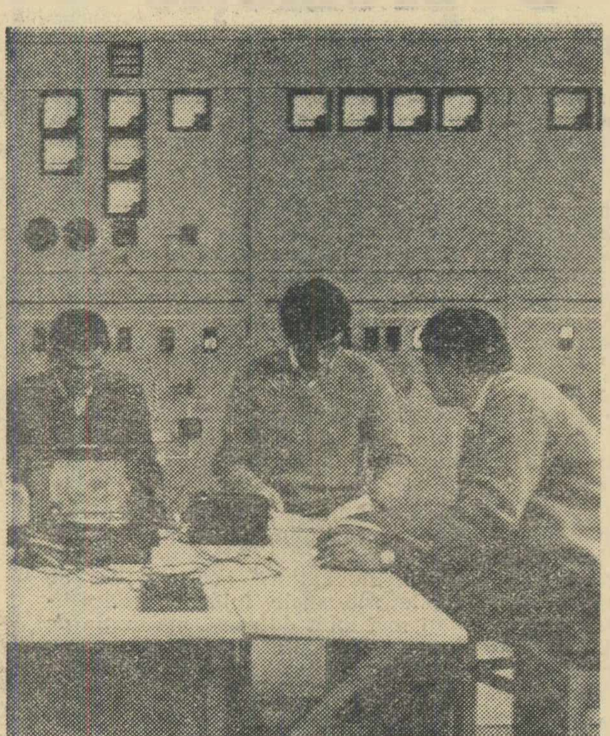
Acestea ar fi cîteva date ale biografiei noastre comune (şi aici tonul va deveni brusc sentimental) de prin anii 1964-1967, cînd în întreaga ţară, în amfiteatre şi mai tîrziu de amfiteatre, explodau galactic corpuri cereşti (citiţi : scriitori !) ce desenau o hartă a spiritului românesc în ipostazele sale din deceniul al şaptelea. Cărţi şi reviste (**Luceafărul** de acum cîţiva ani al neuitatului poet Mihu Dragomir este prima revistă, **Amfiteatru** şi **Viaţa studenţească** de azi sînt următoarele reviste) vehiculau numele lor, ale tinerilor scriitori, care, situaţi de îndată în atmosfera totdeauna cinstită a culturii româneşti, sculptau — şi aici citatul din Titu Maiorescu este inevitabil — blocul de marmură ce ni s-a dat pentru a smulge din el o Minervă.

Iar literatura acestor tineri este în ultimă instanţă emoţia lor de a trăi pe un pămînt şi într-un timp ale căror determinări au fost totdeauna curajul, sănătatea morală, setea de a cunoaşte dorinţa de frumos, poezia.

Adrian PAUNESCU

PREZENȚĂ ACTIVĂ Î

MICROPANORAMIC • MICROPANORAMIC • MIC

Între 8 și 10 octombrie 1965 a avut loc la București, Timișoara și Cluj cea de a VIII-a Conferință pe țară a cercurilor științifice studențești. Organizată la secțiile de Construcții, Electrotehnică, energetică și electronică și Științe agricole, ea a prilejuit prezentarea a 177 de lucrări, dintre care 19 au fost distinse cu premiul I, alte 95 fiind recompensate cu premii și mențiuni. La sfîrșitul lunii noiembrie 1966 și în primele zile ale lunii decembrie a avut loc Seminarul național al cercurilor științifice studențești la secțiile: Industrie extractivă și geologie, Coordonare și planificare a economiei și Legislație economică (la București) și Selecția și ameliorarea raselor de animale la Timișoara și Limbă română la Iași. Peste 70 de premii au răsplătit și de data aceasta perseverența, inițiativa, ingeniozitatea viitorilor oameni de știință. Aceste manifestări au prilejuit prezentarea numai a unui număr dintre cele 4 500 de lucrări studiate în cercurile științifice de 12 000 studenți.

Dialog despre munca noastră cea de toate zilele

— Doi ani ați fost, săptămînă de săptămînă, prezenți în cele 15 centre universitare, în cele 181 de facultăți.

— În unele centre mai des, în altele mai rar. Nu în toate cele 181 de facultăți, dar ne-am străduit să fim cît mai mult prezenți în mijlocul vieții studențești.

— Văd că ați participat la seminarii și la examene, la cursuri și la acțiunile culturale, ați fost pe terenurile de sport și la consfătuirile profesionale, la sesiunile cercurilor științifice, în excursii, împreună cu brigăzile complexe.

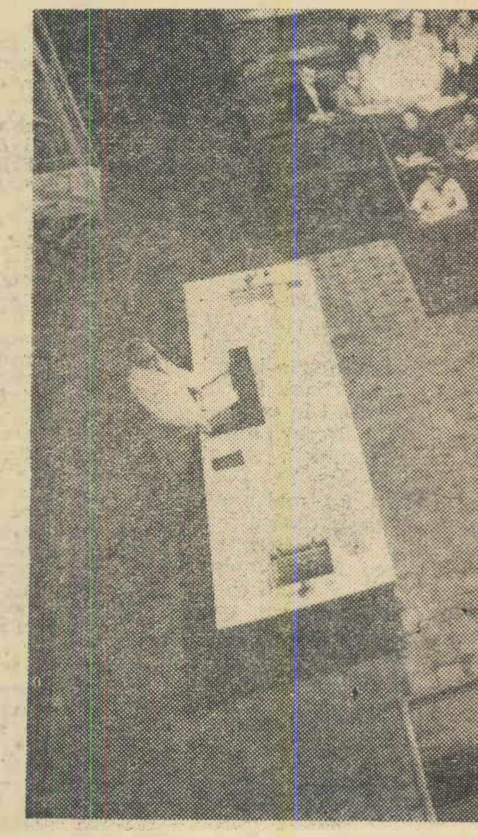
— Am încercat să înregistrăm în paginile noastre ca într-o memorie ceea ce era mai interesant, mai semnificativ în viața asociațiilor, în activitatea care se desfășoară neîntrerupt.

— Știu că numărul de note bune și foarte bune a crescut în ultimii doi ani. **Peste două treimi din numărul studenților obțin la examene calificative peste 7.** E aici inclus, alături de contribuția cadrelor didactice și de munca studenților, și aportul asociațiilor, care au desfășurat o activitate multilaterală în direcția sprijinirii complexului proces de formare a viitorilor specialiști, a dezvoltării dragostei lor pentru profesie, a cultivării interesului pentru cunoașterea noutăților de specialitate. Dintre acțiunile organizate în acești doi ani care vi se par mai interesante, mai eficiente?

— Am întîlnit pretutindeni preocuparea consiliilor asociațiilor studențești pentru **realizarea unor activități diferențiate pe anii de studiu.** Și, bineînțeles, o grijă deosebită în fiecare toamnă pentru primirea celor mai tineri dintre colegii noștri. Vizitarea institutului și a centrului universitar (la București, la Iași, Cluj ori Timișoara), schimburile de experiență cu studenții fruntași din anii mari (la I.P.G.G., Agronomie sau Universitatea București, la Iași).

— Mai bine zis informările asupra stilului muncii universitare, pentru că, în ceea ce privește experiența, cei din anul I nu prea văd ce ar fi putut să ofere în schimb colegilor mai mari.

— Într-adevăr. Li s-a vorbit despre importanța studiului individual, despre metodica muncii în bibliotecă. Cadre didactice de prestigiu le-au dat primele îndrumări într-o activitate pe care cei mai mulți dintre ei

o vor continua timp de 5 ani. Unii, din păcat[...] rupt-o după un an sau doi. Dar ei sînt puț[...] rul nostru regret e că mai sînt.

— Cealaltă extremă a studenției, anul V, [...] nit cu anul I și în planurile de muncă ale [...]

S-a manifestat o preocupare generală pentru [...] pe absolvenți în cunoașterea cu o clipă [...] vreme a viitorului lor loc de muncă, a prob[...] care le vor avea de rezolvat. Simpozioane pe [...] riei patriotice de a te prezenta la locul de mun[...] fost repartizat, unde e nevoie de tine, au fo[...] de vizite în diferite unități de producție, [...] cu absolvenții instituției respective de învă[...] perior, ori cu șefi ai secțiilor de învățămîn[...] Timișoara, București, Oradea). Legătura [...] stitut și foștii săi studenți nu s-a întrerupt[...] examenul de stat. La Cluj, Tg. Mureș, Con[...] tești, Bacău se organizează întîlniri cu abs[...] care promoțiile viitoare capătă recomandări [...] felul în care pot fi promovate nu numai exa[...] cultății, ci și cele ale vieții.

— Și totuși unii încă nu-și îndeplinesc î[...]

În ultimii doi ani competițiile sportive de masă au atras peste 100 000 de studenți. Finalele campionatelor universitare desfășurate în fiecare an la șah, schi, atletism, gimnastică, volei, baschet, handbal și fotbal reunesc întotdeauna circa 1 200 dintre cei mai buni studenți sportivi.

Au fost înființate în acești doi ani 37 de cluburi universitare, avînd 310 secții pe ramuri de sport. Numărul sportivilor clasificați se apropie de 4 500, din rîndurile lor detașîndu-se 5 maeștri emeriți, 66 de maeștri ai sportului și 507 sportivi de categoria I.

În divizia B au fost create serii divizionare studențești la baschet, handbal, volei. De asemenea, 11 echipe universitare activează în divizia B la rugbi.

Bine cunoscute sînt cele 4 echipe de fotbal ale diviziei A, în care la ora actuală conduce Știința Craiova. Pe primul loc în seriile lor din campionatul republican se află și handbalistele Universității Timișoara (campioane naționale doi ani la rînd, concurînd în prezent în Cupa campionilor Europei, unde au ajuns în semifinale), voleibaliștii Politehnicii București și baschetbaliștii aceluiași institut. Să menționăm, de asemenea, că din cele 12 formații ale diviziei A de baschet masculin 6 sînt alcătuite din studenți.

VIAȚA UNIVERSITARĂ

MICROPANORAMIC • MICROPANORAMIC • MICROPANORAMIC

universitare, insensibili, se pare, la eforturile pe care le depun în direcția aceasta asociațiile.

— Ei au constituit prilejuri pentru dezbateri profesionale, dintre care unele merită să fie evidențiate pentru ținuta lor, pentru exigența și combativitatea celor care au participat (Electronică, Metalurgie și Agronomie București, cît și la institutele politehnice din Galați și Cluj).

— Dintre cele mai interesante teme de simpozioane ce le cunoașteți, pe care le-ați cita ca o sugestie pentru alții ?

— Titlurile însele o să vă ducă la o concluzie : pe cele care răspund interesului studenților, îndreptat mai întotdeauna spre perspectivele profesiei lor. De pildă : Probleme actuale și de viitor în construcțiile de mașini electrice (Politehnica din Timișoara), Probleme noi în geometrie — la Universitatea din același oraș, Perspectivele profesiunii de fizician — la Universitatea din București, Dezvoltarea construcțiilor de mașini agricole în Republica Socialisă România — la Facultatea de mecanică agricolă din Capitală.

— Și alte manifestări ale inițiativei unor colegi din celelate centre universitare ?

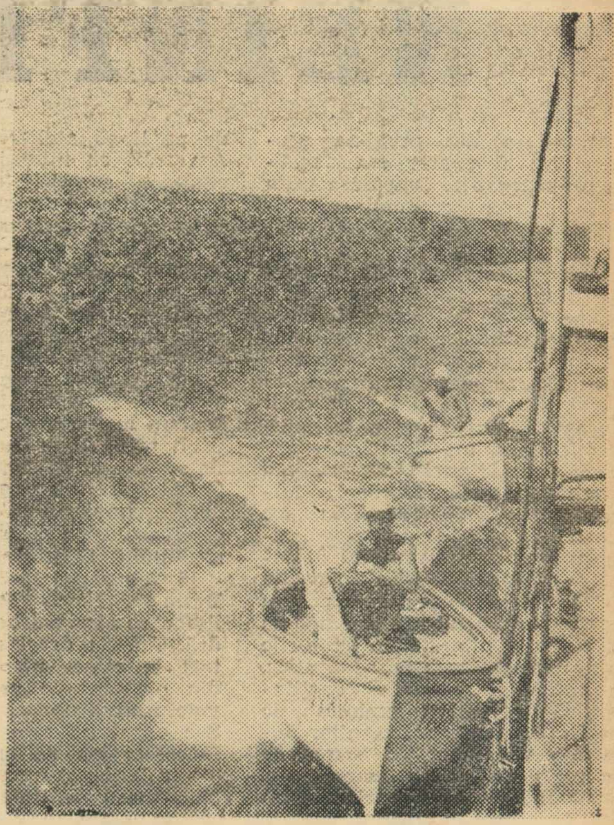
— Panourile, care nu servesc numai la decorarea holurilor din institute ; la Agronomia și Politehnica din Iași am salutat prezența unor asemenea mijloace de agitație vizuală care într-adevăr stîrneau interesul studenților prin dezbaterea publică a comportării unor colegi. Fotografiile acestora erau însoțite de comentariile studenților și cadrelor didactice. La Institutul pedagogic din București studenții au redactat buletine științifice gen gazetă de perete, iar la Bacău asociația a editat un buletin al practicii pedagogice. La Iași ar merita citată și gazeta cuprinzînd informații cu ultimele noutăți științifice.

— Dintre birourile de proiectări, care merită o mențiune specială ?

— De fapt sînt numai două și ambele o merită în egală măsură : la Iași și la Brașov.

— Știam că la Timișoara Institutul de medicină a organizat prezentarea în cercurile științifice a unor referate în limbi străine, discuțiile fiind purtate, de asemenea, într-o limbă străină (franceză, engleză, germană, rusă).

— Și tot la Timișoara o inițiativă salutară : publicarea caietelor selective care cuprind cele mai bune teme din cercurile științifice ale Institutului agronomic.

Răspunsuri care nasc întrebări

— Dacă ați fi șeful unei comisii culturale și ar trebui să organizați un program interesant, ce anume ați prevedea în el ?

— În primul rînd i-aș întreba pe studenți ce-i interesează.

— Există totuși o serie de acțiuni care în diferite centre universitare au fost apreciate de colegii noștri. Cel puțin pe ele, cred că le-am putea trece în plan.

— Aș organiza **cicluri tematice** ca : România, orizont 1970, Figuri reprezentative din cultura românească, Originea limbii și poporului român, Tinerețe și idealuri contemporane, Coordonatele vieții universitare, Comportarea în societate, Estetica contemporană, Personalități enciclopedice, Din frumusețile patriei, Țări și orașe ale lumii. Mă simt îndatorat pentru aceste sugestii centrelor universitare Cluj, Iași, Pitești, Brașov, București. M-aș ocupa cu atenție de **cenaclul literar**, dar aș înființa, ca la Cluj, și **cenacluri de arte plastice, muzicale**, ori un **cerc de creație** format din grupuri în care intră studenții cu aplicații spre arte diferite.

— De ce nu, atunci, și **concursuri de creație ?**

— S-ar putea chema „Din viața studenților", ca acelea ce-au avut loc la Timișoara și nu văd de ce, după exemplul acestui centru, trecerea în revistă a formațiilor artistice studențești nu ar deveni o activitate mai complexă, care să includă și asemenea concursuri de creație. Iar exemplul Timișoarei cu a sa **„Săptămînă a teatrului studențesc"** l-aș relua în fiecare an. O mențiune specială merită inițiativa clujeană a **„Primăverii studențești"**, manifestare artistică complexă, reunind spectacole, expoziții, concurs de creație în domeniul poeziei și cîntecului.

— Cîte reuniuni ați ține pe lună ?

— Cît mai multe. Și, dacă e vorba de baluri, aș căuta să reiau succesul **„balului strugurilor"** care are loc anual la Cluj, ori al cunoscutelor **„carnavaluri"** de la Arhitectură și de la Baza cultural-sportivă „Tei".

— Ar mai trebui ceva adăugat unui asemenea program ?

— Fantezie. Niciodată nu ne putem plînge că e prea multă.

În ultimii doi ani, **48 de mii de studenți** și-au petrecut o parte a vacanței în tabere, stațiuni balneo-climaterice, excursii în Delta Dunării ori în circuit, în drumeții pe cărările munților. Excursiile și drumețiile de la sfîrșitul săptămînii au atras și ele numai în anul universitar trecut **40 de mii de studenți.**

DE REMARCAT :

Organizarea în centrul universitar București a **cursului pentru formarea** din rîndul studenților a **unui grup de ghizi.**

Același centru universitar a organizat o tabără de corturi la Sovata.

SÎNT DE INVIDIAT :

Cei care au participat la excursia cu bărcile pe Dunăre de la Giurgiu la Sulina.

Cei care au parcurs aceeași rută, dar au intrat apoi și pe canalele Deltei, navigînd de data aceasta pe ambarcațiuni cu vele.

Cei patru studenți din Brașov care au străbătut Carpații meridionali de la Sinaia pînă la Orșova.

ACELE ZILE DE LUPTĂ ȘI AVÎNT NEÎNFRICAT

Atmosfera din preajma grevelor din februarie era apăsătoare, sufocantă. Omenirea trăia coșmarul crizei economice anunțată brutal prin crahul băncilor din New York în 1929. „Eminențele" guvernelor noastre aservite adesea unor companii străine nu se interesau de destinele României, ci de propria lor rotunjime și prosperitate materializată în moșii, în uzine, în vile de lux exorbitant și de orgii consemnate în cronicile de scandal ale timpului. Clocotitoare era atmosfera Griviței în preajma evenimentelor din februarie ! Mizeria curbelor de sacrificiu (ce expresie cinică ? !), a concedierilor masive și a șomajului disperat a făcut din Grivița un forum al luptei revoluționare pentru revendicări democratice, pentru libertate și pîine. Nemulțumirile se adăugaseră treptat, concentric, în profunzime, răscolind conștiințele și prevestind explozia de revoltă, de ură a pumnilor încleștați vehement în semn de protest și de teribilă amenințare. Cei 7 mii de muncitori ai Griviței se simțeau, prin rădăcini adînci, subterane, intime, solidari cu toți oamenii cinstiți dintre hotarele patriei și de pe pămînt. Atmosfera lui „februarie '33" era o atmosferă de tensiune, de luptă. Așa se explică de ce, la izbucnirea uriașului incendiu care a fost greva, oamenii muncii de pretutindeni au fost prinși în fluxul solidarității de clasă.

Pe vremea aceea eram elev în ultima clasă a școlii de meserii de pe lîngă atelierele „Grivița". Am trăit cu intensitate și cu o ciudată, contradictorie emoție, presimțirile grevei. Îmi dădeam seama că în jurul meu se pregătește ceva deosebit, cu totul deosebit și inedit experiențelor mele de adolescent. Mi se părea că cerul e mai întunecat, mai tulbure și cu toate acestea îmi aduc aminte că era totuși limpede, albastru ; îmi dădeam seama că se apropie o furtună, dar nici un buletin meteorologic nu o trăda, decît poate un seismograf intim, de rezonanță, al conștiinței. Calea Griviței se tîra greoaie, murdară și implacabilă prin zăpezile orbitoare, cu urme de oameni nemulțumiți, frămîntați.

15 februarie 1933, dimineața. Eram în clasă. Profesorul de limba română vorbea de la catedră. Ușa s-a deschis brusc. A intrat în clasă, febril, un bărbat din pichetul de grevă. A cerut voie profesorului să ne vorbească. S-a exprimat cam așa : **„Azi se făurește ziua de mîine ! Din această luptă, voi nu puteți lipsi !"** Și n-am lipsit ! Se poate spune că am intrat în viață o dată cu această chemare sau ca un răspuns la această chemare ! Am coborît în curtea atelierelor „Grivița" împreună cu colegii noștri de la școala profesională C.F.R., solidari și, mai mult, participanți sensibili la acest eveniment de neuitat în istoria mișcării muncitorești din România.

Era o iarnă aspră, dureros de aspră. Oratorii se perindau la tribună unul după altul. Atunci am auzit unele dintre cele mai pătrunzătoare chemări și lozinci, precum : **„Vrem libertate !" „Vrem pîine !" „Vrem lumină !" „Jos curbele de sacrificiu !"** În cîteva minute Calea Griviței a cunoscut acea tulburătoare manifestație de solidaritate a muncitorimii bucureștene. Femei, bărbați, tineri, copii se simțeau alături de noi. Și n-au putut fi clintiți din fața atelierelor decît în noaptea măcelului prin șarjele monstruoase ale poliției și jandarmeriei ! Abia atunci Calea Griviței a rămas pustie, ca într-un recul al armelor care s-au descărcat în trupurile celor mai nobili fii ai clasei muncitoare, celor mai tragici și mai senini eroi. Și în acest timp sirena sfîșia orașul ca o declarație patetică, dar în primul rînd ca o chemare fierbinte la luptă. Și nu e doar o metaforă faptul că ea s-a auzit reverberată de-a lungul întregii țări și dincolo de granițele ei, pretutindeni unde vegheau lucide adevăratele conștiințe ale lumii.

Priveam cu uimire, cu tulburare oamenii din jurul meu, bărbați hotărîți, strînși unii într-alții ca într-un basorelief, într-un monolit indestructibil, vorbind, îmbărbătîndu-se și pentru prima oară mi-am dat seama că sîntem într-adevăr o forță, un torent de nebiruit, indiferent de vicisitudinile și sacrificiile luptelor prin care aveam să trecem pînă la victoria finală. Aici se amestecau toate sentimentele din lume, sentimente de speranță pentru o viață mai bună, de ură împotriva acelora care erau răspunzători de dezastrul politic și social în care ne scufundasem, de dragoste unii pentru alții și pentru țara pe care o voiam liberă și frumoasă și demnă. **Trăiam într-o atmosferă de luptă și de avînt neînfricat.**

Toate acestea au stîrnit un adevărat cataclism printre stăpînii de la cîrma țării și printre „faraonii" de dincolo de hotarele ei. Ce a urmat se știe. Morții au fost trecuți în dosarele Siguranței sub implacabilul „omor scuzabil" printr-o contabilitate criminală. Arestările, închisorile, lagărele trebuiau să desăvîrșească supliciul.

Jertfa celor care au căzut se află la temelia realităților noastre de azi. Ceea ce intuiam în acele zile și nopți, privind teribila dezlănțuire de energii a maselor de oameni flămînzi și nemulțumiți, ceea ce presimțeam atunci s-a împlinit la 23 August 1944. Și în cei peste 20 de ani care s-au scurs de la acest ultim eveniment de solstițiu istoric, România se află la o distanță cosmică de cea pe care am cunoscut-o în 1933.

E greu să rezum în cîteva rînduri ce am simțit și ce am trăit în acele zile și nopți de epopee. Ar trebui să fie scrise cărți, mai multe cărți întru slăvirea luptelor de la „Grivița", a Partidului Comunist Român — organizatorul și făuritorul victoriilor noastre. Poporul român, prin lupta sa, prin jertfele sale, merită aceste cărți ! De aceea, ca editor și ca scriitor, cred că trebuie să le creăm să le avem.

Ion BANUȚĂ

„La luptă contra terorii !" — *1933 (Din volumul „Grafica militantă românească").*

MICROINTERVIUL *săptămînii* cu :

P. Constantinescu-Iași

— Care este cea mai mare satisfacție pe care v-a oferit-o pînă acum profesia ?

— *Privilegiul ales de a fi contemporanul evenimentelor pe care le admir deopotrivă ca istoric și cetățean.*

Am trăit cu sufletul și cugetul viața deceniilor III, IV, V...

A zbuciumatului deceniu al patrulea... Exemplul de dîrzenie al petroliștilor și ceferiștilor în luptele din ianuarie-februarie 1933 ne-a impus în fața întregii lumi.

Îmi amintesc de o zi de mare emoție din iunie al acelui an. 3 500 de delegați din întreaga Europă, printre care mă aflam și eu, ca delegat al antifasciștilor din România, ne-am întrunit în sala Pleyel din Paris, unde sub președinția lui Henri Barbusse urma să se desfășoare Congresul mondial antifascist. De la tribuna de unde mi-am rostit cuvîntarea aveam să încerc marea și calda emoție a mîndriei naționale. Poate că unii dintre delegați nu știau limba franceză și poate că nici nu ne cunoșteau prea bine țara, dar rostirea cuvîntului „Grivița" a ridicat, entuziastă, sala în picioare.

Sau, îmi amintesc de credința care ardea pe atunci în sufletul poporului și pe care acum nu v-aș putea-o descrie mai bine decît o mărturisisem și eu la 22 iunie 1934, în articolul „Procesul ceferiștilor", publicat de ziarul „Clopotul" : „Spiritul de solidaritate între mase și conducătorii lor de azi — conducătorii întregii țări de mîine — între muncitorii intelectuali și manuali, între luptătorii antifasciști de pretutindeni, iată învățămîntul dătător de speranțe al acestui proces de importanță istorică."

Partidul Comunist Român prinsese puternice rădăcini în mase pentru că se situase pe poziția continuării celor mai valoroase tradiții de luptă ale acestora. Deosebit de pregnant a exprimat-o și campania pentru crearea Frontului popular. Căutînd locul cel mai potrivit acestui spirit pentru semnarea acordului de formare a Frontului popular, doctor Petru Groza a propus : „La Țebea, lîngă mormîntul lui Avram Iancu și sub gorunul lui Horia". Și acolo ne-am întîlnit la 6 decembrie 1935.

Iată de ce generația tînără trebuie nu numai să cunoască istoria poporului și partidului nostru, dar să și înțeleagă conjunctura, atmosfera în care s-a plămădit ea, sobrietatea și eroismul cu care sute și sute de luptători s-au dăruit pentru o mare cauză.

— Ce posibilități de cunoaștere nu sînt încă suficient folosite ?

— *Cred că marile comori de documente existente în toate regiunile țării nu sînt valorificate corespunzător. Deficiența va fi în parte remediată prin organizarea unor muzee locale, pentru care inițiativa există încă de pe acum. De asemenea, cred că publicația „Magazin istoric", în curs de pregătire, va răspunde oarecum cerinței de valorificare a moștenirii noastre istorice atît de bogate. Nu putem trece cu vederea nici faptul că unele producții literare și artistice nu slujesc întotdeauna cunoașterii veridice a trecutului. Nu ne referim la valoarea cinematografică a unor filme ca „Duminică la ora 6", dar trebuie să remarcăm cît de puțin au înțeles realizatorii filmului tehnica activității ilegale.*

Consider de asemenea că în procesul de cunoaștere a tradițiilor, de valorificare a moștenirii culturale, tineretul trebuie învățat să prețuiască contribuția unor personalități la îmbogățirea patrimoniului cultural al țării, dar să rețină, cînd este cazul, absența lor din activitatea militantă a timpului. Ne facem astfel o datorie față de trecut și ajutăm pe tineri să diferențieze, spre binele lor, valorile. Idealul trebuie să fie integru pentru a fi demn de urmat.

Georgeta RUȚĂ

„PE FIRUL OLTULUI“

Cine are cîtuşi de puţin „în sînge“ morbul călătoriilor, nelăsîndu-se învins de înălţimile unui munte sau de şerpuirea misterioasă a unor cărări agreste, nu poate să nu catagrafieze în albumul „aventurilor“ sale vilegiatureşti primele urcuşuri pe Ceahlăul nostru sălbatic, pe Bucegi sau prima întîlnire cu valurile Pontului Euxin. Pasiunea aceasta odihneşte şi recreează spiritul în adevăratul sens al cuvîntului, practicată în orice anotimp, ea vine cu binefacerile ei multiple, odihneşte organismul, mai mult decît repetarea la nesfîrşit a unor exerciţii de dimineaţă, adeverind proverbul bătrînesc pe cît de străvechi (arhibanal), pe atît de adevărat şi, individualmente, verificabil, „minte sănătoasă...“

Să invocăm în sprijinul acestor frumoase momente de odihnă, pe care le oferă frecventarea peisajelor noastre, pe Vlahuţă, pe magistralul Hogaş? Ni se pare de prisos şi, de altfel, nu vrem să convingem pe nimeni de un lucru de la sine înţeles şi unanim aprobat. Altceva vreau să spun; aproape copil şi, apoi, elev şi student, vacanţele deveneau pentru mine un nou prilej de escaladare a Ceahlăului sau Bucegilor; într-un grup mai restrîns sau mai mare, călătoriile acestea, neprevăzutul lor, dădeau tot farmecul zilelor de repaos.

Am făcut acest preambul pentru a saluta activitatea de care vorbeam şi, în cadrul ei, o carte despre frumosul, neîntrecutul nostru Olt, leagăn al atîtor privelişti şi episoade istorice. Ea vine, de altfel, după splendidul album de fotografii „Valea Oltului“, apărut anul trecut, ca nouă invitaţie la parcurgerea unor meleaguri dragi ale patriei noastre, imortalizate aşa de plastic de Geo Bogza în a sa „Carte a Oltului“.

Desprinse din cadrele naturale, geografice, regiunile, oraşele, nenumăratele noastre localităţi de certă încîntare turistică, sînt prezente în ghidurile precise, atrăgătoare, apărute pînă în prezent prin grija Editurii Meridiane, iar acum prin seria itinerarelor: Circuitul marilor trecători, Valea Arieşului, Defileul Crişului Repede, 1000 de kilometri în jurul arcului carpatic şi, ultimul la care ne referim, „Pe firul Oltului“. Operă colectivă a unor buni reporteri (Gheorghe Florescu Graur, Jean Guşetoiu şi Iulia Florescu), care au realizat un text deopotrivă ştiinţific dar nelipsit de un anume lirism, cartea este înviorată de ilustraţii (semnate de F. Stănescu) şi de hărţi pertinente, pe spaţii restrînse, aparţinînd lui V. Marinache şi Gh. Amuza. Buni cunoscători ai regiunilor, ai peisajelor pe care le prezintă, autorii reportajului turistic, invită cititorul — viitorul drumeţ — la explorarea Oltului de la izvoarele sale, pînă la dispariţia lui în apele primitoare ale Dunării, la Turnu-Măgurele. Este un bun prilej pentru autori de a-şi pune la contribuţie o sumă întreagă de cunoştinţe, date, informaţii, lămuriri şi chiar, deşi mai zgîrcit, un talent descriptiv în creionarea tuturor aşezărilor mai importante pe care Oltul le întîlneşte în cale. Defilează prin faţa noastră oraşe ca Miercurea Ciuc, Braşov, Sibiu, dar şi localităţi mai puţin însemnate sau apărute în anii noştri pe harta ţării ca, de pildă, Oraşul Victoria. Geografia face deseori loc cîte vreunui episod istoric interesant, care are darul să scoată şi mai clar în relief aşezarea descrisă. Nu sînt uitate, în primul rînd, monumentele mai importante (cetăţi, biserici vechi) care fac faima unor oraşe sau sate, dar nici realizările industriale contemporane de o covîrşitoare importanţă în configuraţia peisajelor prezentate.

Intr-un cuvînt, o suită alertă de imagini, de peisaje atrăgătoare (descrise cu pasiune şi competenţă) care ar fi meritat vignete sau ilustraţii mai mari, cel puţin alb-negru şi nu de o culoare ireal portocalie.

Nu mai vrem să insistăm în încheiere asupra utilităţii unor astfel de cărţi în realizarea călătoriilor noastre mai mari sau mai mici: fiind adevărate monografii ale unor regiuni sau cicluri de peisaje, folosul lor este, evident, imens şi pentru turistul străin. Dat fiind acest postulat, ne punem întrebarea dacă n-ar fi extrem de util ca toate aceste itinerare să fie tipărite într-un format uşor maniabil, de buzunar, care să înlesnească plăcerea consultării lui; să cuprindă, apoi, rezumate în limbi de circulaţie internaţională sau să fie, pur şi simplu, traduse, pentru uzul tot mai numeroşilor vizitatori străini, iubitori ai frumuseţilor româneşti.

Constantin CRIŞAN

Patru opinii studenţeşti despre filmul

DACII

Alexandru NICOLAIDE:

Filmul „Dacii" are rezonanţele unui eveniment naţional. Dovadă afluenţa impresionantă de spectatori, care înţeleg în vizionarea lui însufleţită şi un act patriotic. Ei bine, filmul „Dacii" este un act patriotic de nobilă elevaţie spirituală şi estetică. Dar chiar faptul că am reuşit să creăm un asemenea film, stăpîni lucizi şi în acelaşi timp sensibili ai unor potenţe cinematografice care ţin de esenţa celui mai profund profesionalism, înseamnă un eveniment de maturitate în această artă totală. „Dacii" e un film mare, dens, tulburător, patetic, o epopee pe care o aşteptam şi pe care trebuia să o dăruim lumii în adevărata ei măreţie şi splendoare. Interesant e că, după prima vizionare, intri parcă într-o perioadă de recul, de vid, în care nu reuşeşti să-ţi aduni impresiile făcute ţăndări de şocul filmului. E bine să laşi un timp de selectare, de sedimentare între tine şi acest film. Atunci ţi se relevă monumental, grandios (iertaţi-mi abuzul de superlative, sînt un sentimental).

Ştefan POPESCU:

Girul autenticităţii istorice a doi oameni de ştiinţă, stimaţi şi iubiţi de studenţi, în primul rînd al marelui istoric care este „magistrul" Constantin Daicoviciu şi în al doilea rînd al tînărului şi distinsului intelectual Hadrian Daicoviciu, conferă filmului caracterul unei reconstituiri, unei suprapuneri vizionare a imaginilor de peliculă pe imaginile unor vremuri de demult, din care se păstrează numai mărturii fragmentare, inscripţii, cioburi... Scenariul se naşte din acest material de reconstituire firesc, cum s-ar putea desprinde nişte imagini dintr-un basorelief la o simplă atingere cu ochiul. Imaginaţia a lucrat cu respect pentru autenticitate, dar dintr-un unghi de vedere profund contemporan şi specific viziunii **noastre, româneşti,** asupra propriilor **noastre** destine istorice. Toate acestea, împreună cu dialogul expresiv şi plin de idei, sînt meritele pentru care îl îmbrăţişăm pe Titus Popovici (Fabulaţia este însă absolut necesară, pentru că noi nu i-am trimis pe cineaşti în Dacia de acum 2000 de ani ca să realizeze doar un film documentar!).

Ion STOIAN:

Ceea ce impresionează de asemenea, ceea ce este de-a dreptul mirabil — regizorul Sergiu Nicolaescu! Realizările sale de pînă acum ne ofereau un profil cinematografic interesant, original, dar atît. Opera lui de debut în filmul artistic de lung metraj, mai ales în împrejurările unei superproducţii, care, se ştie, cere un imens efort creator şi organizatoric, o cunoaştere rafinată şi complexă a unor secrete cinematografice, constituie un mesaj de artă emoţionant. Chiar dacă se remarcă stîngăcii în realizarea unor secvenţe ce trădează o anumită grabă, o anumită neglijenţă (vezi urmărirea cerbului, vezi unele scene de bătălie), chiar dacă se simt prea mult întinse unele scene, fie chiar şi de... efect, recompensa celor 95% de metri de peliculă excepţională este zdrobitoare. Să rememorăm cîteva momente impresionante: pregenericul, care deschide dintr-o dată, fără echivoc, perspectiva istorică în care se desfăşoară evenimentele, cadrele dinamice unde e surprinsă evoluţia armatelor conduse nu numai cu strategie militară, ci şi cu o superbă strategie... estetică, scena solilor care îşi prezintă demni „sărăcia şi nevoile şi neamul", moartea lui Cotiso (teribil moment, de un dramatism unic!), ospăţul grotesc în aşteptarea unui semn din partea lui Zamolxes, în aşteptarea ploii care curge în cele din urmă gîlgîind ca vinul, lupta în strîmtoare şi finalul ei de antologie etc., etc. Dar regizorul a fost ajutat aici de un ochi nemaipomenit de inspirat şi de sensibil la mişcare, la culoare, la simbol. Imaginile lui Constantin Ciubotaru se suprapun pe retină cu forţa expresivă, cu monumentalitatea pe care o cer epoca şi ideea.

Smaranda SURU:

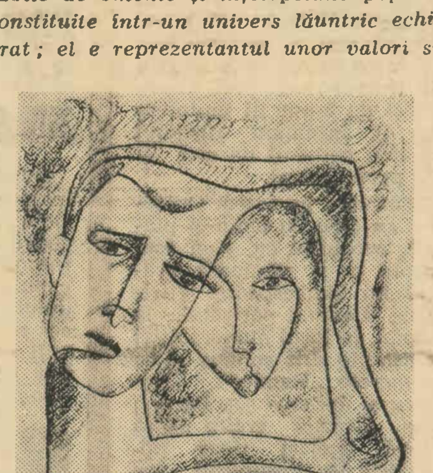
Actorii îşi servesc partiturile cu probitate artistică şi profesională. Amza Pellea e un mare actor. Credem că regizorul se pricepe însă prea puţin în arta subtilă a lucrului cu actorii, pentru că Amza Pellea nu se exprimă totuşi aici în plenitudinea şi în complexitatea talentului său. Generalul Fuscus, creat de actorul francez Georges Marchal, e condus cu iscusinţă în acţiune, iar ceea ce aparţine în exclusivitate interpretului e farmecul personal şi o înaltă ştiinţă a dezvăluirii caracterelor. Pierre Brice acoperă, în sfîrşit, în acest film, printr-o interpretare sigură, matură, plină de căldură, de omenesc, titlul de „vedetă" care i se atribuie. Marie José Nat şi-a înţeles perfect rolul, lăsînd să plutească mereu în jurul Medei — fiica lui Decebal — un aer de enigmă, de baladă. Kovacs Gyorgy repetă în acest rol experienţe mai vechi din cinematografie. Afectarea lui şi eleganţa exterioară, expresia plină de ironie şi de dispreţ suveran — în rolul suveranului Domiţian — sînt verosimile. Septimiu Sever ne rezervă o surpriză plăcută în cele două secvenţe în care apare. Mircea Albulescu e pitoresc şi „barbar" în rolul lui Oluper. Tînărul Alexandru Herescu nu e numai o prezenţă juvenilă şi eroică, ci un real talent.

PREMIERE...

PREMIERE...

Prima jumătate a stagiunii teatrale n-a fost prea darnică în premiere, de altfel toată lumea s-a grăbit să constate acest lucru. Hai s-o spunem deschis: n-a fost darnică deloc! Sfîrşitul stagiunii trecute consemnase un adevărat val de intervenţii critice dedicate repertoriului. Critici, regizori, dramaturgi se întreceau în a semnala carenţele generale ale alcătuirii repertoriilor, iar cine era în măsură să promită — promitea. Pentru optimiştii incurabili — care sînt criticii — speranţa că vor fi răsfăţaţi cu premiere de calitate s-a dovedit iluzorie. Se pare că provincia e acum mai darnică în ceea ce priveşte creaţia originală. O nouă piesă a lui Gh. Vlad — „Cain şi Abel“, cu acţiunea situată în mediul rural, ni se semnalează la Turda; Clujul prezintă lucrarea de debut a prozatorului D. R. Popescu — „Vara imposibilei iubiri“... În schimb, teatrele bucureştene n-au reuşit să aducă la lumina rampei decît cîteva texte nesemnificative, precum „Neîncredere în foişor“ de N. Ionescu, piesă „poliţistă“ ce nu satisface suficient nici atributele genului, sau „Luceafărul dinspre ziuă“, lucrare istorică de „circumstanţă“, semnată de Rodica Niculescu.

Evident, nu numărul premierelor originale contează — cum cred unii amatori de statistici — ci calitatea. Recent, Teatrul „Nottara“ ne-a prezentat o lucrare ce se poate trece fără ezitare printre succesele dramaturgiei noastre: „Patimi“ de Paul Everac. O adevărată surpriză pentru cine cunoaşte evoluţia autorului. Aici Everac reuşeşte să lărgească sfera de viaţă implicată de conflict şi se apropie foarte mult de arhitectonica sobră şi simplă a construcţiei dramatice spre care ultimele sale piese tindeau evident. Deja de la „Ştafeta nevăzută“ se putea observa că Everac nu e un analist — cum multă lume crede —, nu caută psihologii complicate şi nu dispersează personajul în amănunte, ca într-un joc de oglinzi, ci sudează, structurează totul în jurul unui principiu etic unic, sintetizează, în căutarea arhetipului cu valoare simbolică. Matei Rizea, ţăranul oarecum anacronic, înspăimîntat de civilizaţia urbană, nu e o apariţie pitorească, de efect comic. Într-o cronică, Romulus Vulpescu îl apropia de tipul speculat de romantici — dar şi de naturalişti, — „bruta cu suflet de copil“ Apropierea însă cade alături de adevăr. Construit într-o manieră esenţial clasică, avînd mult din tipul ţăranului sadovenian, Matei Rizea cumulează resursele inepuizabile de omenie şi înţelepciune populară constituite într-un univers lăuntric echilibrat; el e reprezentantul unor valori su-

fleteşti ancestrale ale poporului nostru, capabile să se integreze noilor valori ale lumii socialiste. Alături de el, ipostaze ale cinismului şi automatizării umane (Silly), ale superficialităţii (Bob Cristoveanu) şi opacităţii (Aurelia) vor contrasta strident şi supărător. Beneficiind de un excelent interpret (G. Demetru) şi de o regie pusă strict în serviciul textului (Sorana Coroamă), piesa lui Everac va convinge, desigur, mai mult decît orice comentariu. Şi, în acelaşi timp, va aminti celor care se fac a uita că bătălia pe care o duc teatrele pentru calitatea înaltă a spectacolului trebuie necontenit conjugată cu bătălia pentru calitatea textului. Neapărat!

Mihai CANCIOVICI

COVENTRY — STRATFORD ON AVON

Drumul spre Stratford pare desprins prin pitorescul său dintr-un roman de Fielding. Formele sînt domoale, rețimute, rareori evoluează pe verticală. Șoseaua lunecă ondulată printre arbori și case. Civilizația cu motelurile, magazinele și stațiile de benzină — parcă o prelungire periferică a Oxfordului, se interpune între șosea și peisajul care a pierdut din dimensiuni și măreție. La intersecția cu Coventry casele se înmulțesc, împreună cu emoția de a întîlni ceva inedit. Într-adevăr, ni se spune să coborim. La numai cîțiva pași, ștergînd verdele intens care mai stăruie încă în amintire, se înalță arhitectura modernă a noii catedrale (1956—1962). Pereți se desfac în stilul unei armonici dintr-un corp mai larg, cu spinarea arcuită, în spatele căruia, recapitulînd secole de artă și filozofie, sculptură de bronz imaginează lupta dintre Înger și Demon. În interior, liniile verticale susțin parca tavanul de piatră, în timp ce combinațiile de culori ale vitraliilor reprezintă, sau numai sugerează, momente din istoria biblică. Alături, pe ruinele fostei catedrale, bombardate în timpul războiului, cîteva plăci de lemn îți amintesc ce a însemnat războiul pentru oamenii de aici și de pretutindeni.

Din nou pe șosea. Orășelul cu case de lemn și piatră, acoperite cu stuf, este astăzi ca și odinioară orașul lui Shakespeare. Vitrinele îi expun portretul, la motel, în locul numerotației obișnuite ești condus către camerele „Hamlet", „Romeo și Julieta" ș.a. Pe una din străzile croite parcă după același tipar poposești la presupusul loc de naștere al poetului — casă modestă, cu odăi neîncăpătoare — pe ai cărei pereți s-au semnat vizitatori de pretutindeni (ai condamna desigur o asemenea „imortalizare" dacă printre semnături nu ai descoperi și pe cele ale lui Walter Scott, Dickens, Thackeray. În spatele casei o grădină recapitulează arborii și florile dramelor sale.

Înainte de ultimul său popas — biserica cu picturi funerare și bustul sculptat de un contemporan danez, vecin cu teatrul „The Globe" — poetul ajuns celebru s-a retras în una din cele mai mari clădiri ale orașului, New Plone, pentru a compune „Furtuna" și „Poveste de iarnă". Loc de pelerinaj peste secole, această clădire a fost în cele din urmă dărîmată de proprietarul ei, dl. Crastrell (1758), iubitor de liniște. I-a supraviețuit numai grădina, cu excepția unui dud tăiat de același proprietar irascibil, dar replantat mai tîrziu de cîțiva admiratori ai poetului. Contemporanii noștri obișnuiesc să taie cîte o crenguță din „pomul lui Shakespeare" pentru a-și înnobila propriile grădini.

La o extremitate a orașului, în apropierea rîului Avon, în incinta Teatrului Memorial, spectatorul poposit din toate colțurile lumii vine să resimtă emoția unui Shekespeare autentic. Credincioasă acestei cerințe, Royal Shakespeare Company (are 35 000 de membri) urmează o linie clasică, tradițională, fără cortină și decor, în care un Hamlet (David Warner, regia lui Peter Hall) este în primul rînd un personaj care se adresează publicului în mod direct: Hamlet se agită, gesticulează, se tîrăște pe pămînt în clipele de colaps sufletesc, vorbește cu fața spre public. Artiștii se străduiesc astfel să imprime piesei mai mult nerv shakespearian, mai multă coloare locală.

FARAONUL S-A EMANCIPAT!

După cît se poate vedea în fotografia alăturată, pasiunea automobilismului a cuprins chiar și pe vechii faraoni ai Egiptului. Astfel, capul surizător al faraonului Ramses al II-lea — cel mai vestit dintre faraonii egipteni — este plimbat pe o remorcă de camion.

Egiptologii susțin că Ramses al II-lea suferea de megalomanie. El nu și-ar fi cîștigat renumele prin numeroase războaie victorioase — războaie care se pare că n-au fost atît de numeroase — ci prin monumentele care preamăreau aceste victorii, în mare parte imaginare. Nu știm dacă această acuzație adusă marelui faraon, care a domnit 66 de ani și căruia i se atribuie aproape jumătate din ruinele de pe valea Nilului, este adevărată.

HARDI! LES CANCRES!

Jean Charles, ilustrul profesor și autor al volumelor „La foire aux cancres" (1962, Editura Calmann Lévy) și „Hardi! Les cancres" (1965 — Presses de la Cité, Paris). Speculații hazlii și pline de tîlc din cărțile poștale schimbate între francezi, de prin ziare, de la radio și televiziune, din tezele elevilor și studenților, notări din răspunsurile date la examene... Volumele sînt în primul rînd un pamflet la adresa programelor școlare din Franța.

Cităm cîteva perle din volumele pomenite mai sus și pe care, închizîndu-le după lectură, regreți că ai ucis un pic din rîsul sănătos:

„La un moment dat romanii au înlocuit soldații cu gîște: ele mîncau mai puțin și țipau foarte tare. Grație lor a putut fi salvat Capitoliul".

★

„Un paznic de la grădina zoologică scrie directorului său, plecat în vacanță: Cimpanzeul nostru dă semne de neliniște. Nici nu mai mănîncă. Se plictisește îngrozitor. Mai mult ca sigur, aceasta se datorează faptului că îi lipsește un camarad. Ce putem face? Să așteptăm întoarcerea dumneavoastră?".

★

ÎN TERMENI POLITICOȘI: „Tatăl meu a primit luna trecută scrisoarea dumneavoastră, dar n-a mai putut răspunde, pentru că a murit a doua zi. Vă rog să-l scuzați".

★

CU TOATĂ MODESTIA: „Domnule deputat, vă mulțumesc sincer pentru decorația ierarhică pe care ați avut plăcerea s-o acordați distinsei mele poziții. Nu voi îndrăzni niciodată să port această decorație de ofiter al Academiei, vă cer numai permisiunea de a scrie pe cărțile mele de vizită «membru al Academiei». Va fi mai modest și mai pe merit".

★

CHIMIA ȘI FIZICA VĂZUTE DE UNII: „Cele trei stări ale corpurilor sînt: starea vizibilă, starea lichidă și stările nervoase".

★

„Căderea corpurilor a fost inventată de un englez numit Newton, care este în aceeași măsură autorul tracțiunii universale".

PORISME

„Porisme" este denumirea comună a adevărurilor neenunțate àpriori, dintre care unele, corolarele, se oferă individului fără ca acesta să le fi căutat, în timp ce celelalte, porismele, sînt obiectul unei cercetări anume (după dicționarul Littré).

Sub titlul de „Porisme" un grup de tineri, cercetători științifici și studenți ai școlilor politehnice franceze, a fondat în 1966 această revistă bianuală. Revista se adresează tuturor tinerilor care doresc să se informeze în domeniul ultimelor noutăți ale științei contemporane.

FOLCLOR BRITANIC

Pare paradoxal, dar acesta este adevărul: în noianul de mode și curente ale muzicii ușoare s-a găsit cineva în Anglia care s-o readucă la sursa ei, la izvoarele ei permanente. Nu este vorba de acele „Negro-Spirituals" — cîntecele negrilor care se află la originea jazului — ci de folclorul britanic, inepuizabil și totuși atît de puțin cunoscutul folclor al unui popor străvechi. Meritul de a-l fi redat în cîntecele sale aparține tînărului interpret și compozitor DONOVAN, autorul melodiei „Balada omului de cleștar" (The Ballad of a crystal man).

La Festivalul folclorului din Newport (S.U.A.) Donovan a obținut Marele premiu cu cîntecul „Sînt soldat universal" (Universal soldier).

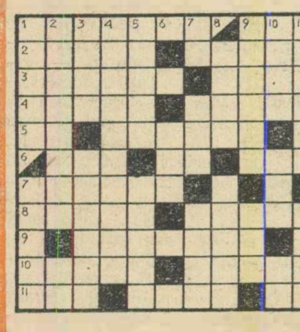
LE THÉÂTRE 347

...Pentru actor, teatrul este un templu, un sanctuar. Viața lui aparține pentru totdeauna scenei căreia i s-a dăruit. Destinul actorului se împlinește în luminile rampei. Aceste precepte l-au determinat pe cunoscutul actor și regizor *Marcel Lupovici*, a cărui origine românească este bine cunoscută, să înscrie ca un omagiu pe frontonul scenei teatrului său — *Le Théâtre 347* din Rue Chaptal, Paris — alături de numele lui

Stanislavski, Louis Jouvet, Pierre Renoir, Charles Dullin, numele marelui actor român George Vraca. Se știe, de altfel, că i-a unit o prietenie de peste trei decenii.

FACEȚI LEGĂTURA!

ORIZONTAL: 1. Cap tare — Broșe frumoase (fig.); 2. Bompres arcuit — Apa risipită; 3. Crisalide evoluate — De semnat!; 4. Cu prudență — Comode stil; 5. Capron umectat — Furtuni temute; 6. Ceafa taurilor — Do, învechit — Cocoși țanțoși; 7. Delta Dunării; 8. Din citate — Larma galeriei; 9. Arbore trăsnit; 10. Zgîrci tare — Aparate rentabile; 11. Crater circular — Ce artă! — Rezultat imparțial.

VERTICAL: 1. Rol imitat — Țel evident; 2. Joc rotitor — Masă selectă; 3. Organe vitale — Covoraș oltenesc; 4. Reguli demonstrate; 5. În chiștoace — Calea fățărniciei; 6. Post avansat; 7. Vas prețios — Sport întăritor—Muzică săltăreață; 8. Poteca drumețului — Persoane tăcute; 9. Tot elită — E pocită; 10. Loc eliberat — Număr mare — Și altele...; 11. Salam italian — Forța vîntului.

C. DUMITRESCU

DIN AGENDA INTERNAŢIONALĂ A U.A.S.R.

La sfîrşitul anului trecut, o delegaţie a U.A.S.R. a vizitat o serie de institute de învăţămînt superior şi întreprinderi industriale din R.S. Cehoslovacă. Pretutindeni gazdele — studenţi, cadre didactice cu munci de răspundere, activişti ai C.S.M. — au manifestat un viu interes faţă de viaţa şi preocupările studenţilor şi ale celorlalţi tineri din România. În mod deosebit s-au interesat de formula organizatorică a Asociaţiilor studenţilor din ţara noastră, de activitatea social-gospodărească şi culturală a asociaţiilor.

O serie de cadre didactice de la Institutul de mine şi geologie din Ostrava şi Institutul agronomic din Praga care ne vizitaseră ţara au făcut aprecieri pozitive la adresa învăţămîntului nostru superior, împărtăşind frumoase impresii despre studenţii şi profesorii români pe care-i cunoscuseră cu acel prilej.

În ultimii doi ani U.A.S.R. şi-a dezvoltat relaţiile de prietenie şi colaborare cu organizaţiile studenţeşti din toate ţările socialiste, şi-a lărgit contactele şi relaţiile cu o serie de organizaţii din alte ţări ale lumii, realizînd o mai bună cunoaştere a vieţii şi preocupărilor tineretului universitar din aceste ţări.

Pe lîngă schimburile de delegaţii un loc important în activitatea internaţională a U.A.S.R. l-a avut participarea la congresele diferitelor organizaţii studenţeşti, precum şi la conferinţe, seminarii şi cursuri de vară pe diverse teme.

Ansambluri şi formaţii artistice ale U.A.S.R. au efectuat turnee peste hotare, au luat parte la festivaluri internaţionale, contribuind prin măiestria lor artistică la popularizarea valorilor artei şi culturii noastre naţionale, precum şi la dezvoltarea colaborării studenţeşti.

Pe linia dezvoltării continue a relaţiilor multilaterale ale U.A.S.R., delegaţii ale studenţilor români au participat la mai multe întîlniri europene ale uniunilor naţionale studenţeşti.

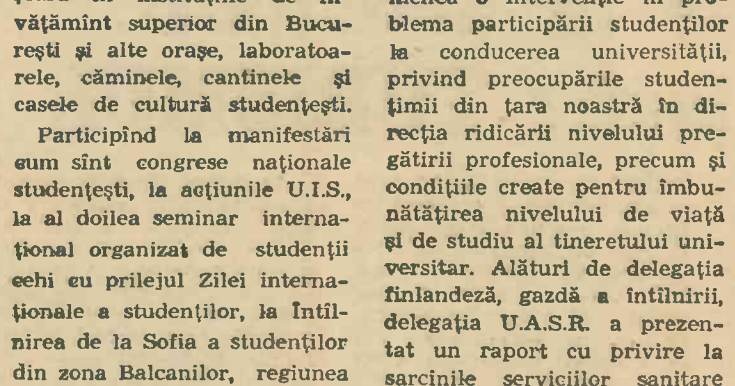
La încheierea concursului de teatru studenţesc de la Zagreb, în 1965, chiar preşedintele juriului, Nicola Jijnecic, declara: „Cel mai bun spectacol pe care l-am văzut de-a lungul celor cinci ediţii ale festivalului". Afirmaţia aceasta corespundea de altfel părerii tuturor participanţilor despre spectacolul adus în scenă de grupul dramatic român cu piesa „Şeful sectorului suflete" de Al. Mirodan, regizată de studentul Andrei Şerban. Ca întotdeauna, în această importantă întrecere participanţii au căutat să se remarce prin montări originale, acte regizorale îndrăzneţe, să se impună cu reprezentaţii de înaltă ţinută artistică, fiecare dorind să cucerească statueta de bronz a Marghitei, care se acordă celui mai bun spectacol. Prima oară prezenţi în întrecere, studenţii români au cucerit laurii cîştigătorului.

Un an mai tîrziu performanţa aceasta artistică avea să fie nu numai repetată, dar chiar depăşită. Grupul dramatic român, prezentîndu-se cu „Nu sînt turnul Eiffel" de Ecaterina Oproiu, de asemenea în regia studentului Andrei Şerban, a obţinut patru din cele şapte premii, printre care cel acordat **celui mai bun spectacol.**

M-a interesat în mod deosebit, ca student agronom, vizita la Institutul agronomic din Bucureşti — ne declara **Ove Juul Jorgensen,** preşedintele Uniunii naţionale a studenţilor danezi. Discuţia cu prorectorul, vizitarea institutului, întîlnirile cu studenţii îmi permit să apreciez activitatea bogată a acestei şcoli superioare. Mi-au plăcut foarte mult căminele şi cantinele studenţeşti pe care le-am vizitat. Discuţia ce am purtat-o la Comitetul executiv al U.A.S.R. ca şi celelalte întîlniri mi-au dat o imagine concludentă a temeinicei organizări şi a activităţii susţinute ce o desfăşoară asociaţiile. În ţara noastră continua intensificare a legăturilor între uniunile studenţeşti este privită cu mult interes. Cred că întîlnirile ce le-am avut în România vor contribui la dezvoltarea în viitor a acţiunilor pentru o mai bună cunoaştere reciprocă.

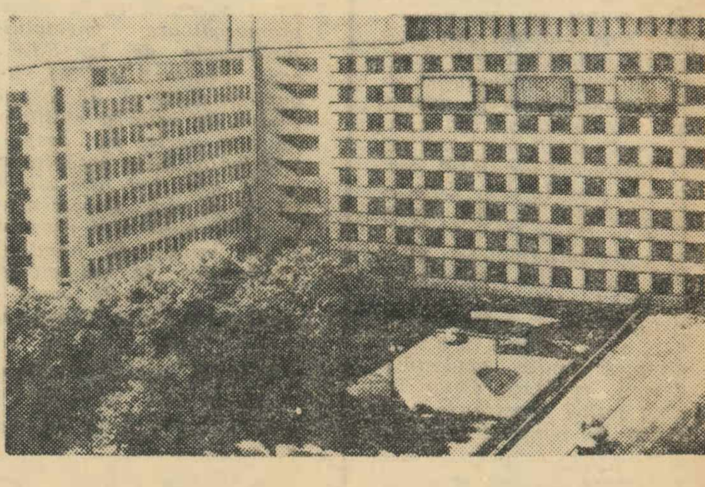
In cadrul relaţiilor de colaborare şi prietenie dintre U.A.S.R. şi alte uniuni naţionale studenţeşti, delegaţii de studenţi din R. S. Cehoslovacă, R. P. Bulgaria, R.S.F. Iugoslavia, Marea Britanie, Tunisia, Scoţia, R.F. a Germaniei şi Danemarca ne-au vizitat ţara, avînd prilejul să cunoască activitatea ce se desfăşoară în instituţiile de învăţămînt superior din Bucureşti şi alte oraşe, laboratoarele, căminele, cantinele şi casele de cultură studenţeşti.

Participînd la manifestări cum sînt congrese naţionale studenţeşti, la acţiunile U.I.S., la al doilea seminar internaţional organizat de studenţii cehi cu prilejul Zilei internaţionale a studenţilor, la întîlnirea de la Sofia a studenţilor din zona Balcanilor, regiunea Mării Adriatice şi Cipru, delegaţii români s-au pronunţat cu consecvenţă pentru continua lărgire a cooperării şi făuririi unităţii de acţiune în mişcarea internaţională studenţească, pe temelia năzuinţelor şi intereselor comune ale tineretului universitar din întreaga lume.

Sala de lectură a Universităţii din Lodz — Republica Populară Polonă

Ca o expresie a dorinţei maselor largi studenţeşti de dezvoltare a colaborării, anual se desfăşoară întîlnirile europene ale organizaţiilor naţionale studenţeşti. La Helsinki, în 1966, a participat şi o delegaţie a U.A.S.R. Ea a prezentat o intervenţie pe tema rolului studenţilor în îmbunătăţirea climatului politic în Europa, chemînd uniunile naţionale studenţeşti de pe continentul nostru să coopereze pe o platformă larg acceptabilă în problemele care le sînt comune. Delegaţia U.A.S.R. a prezentat de asemenea o intervenţie în problema participării studenţilor la conducerea universităţii, privind preocupările studenţimii din ţara noastră în direcţia ridicării nivelului pregătirii profesionale, precum şi condiţiile create pentru îmbunătăţirea nivelului de viaţă şi de studiu al tineretului universitar. Alături de delegaţia finlandeză, gazdă a întîlnirii, delegaţia U.A.S.R. a prezentat un raport cu privire la sarcinile serviciilor sanitare studenţeşti, în care a vorbit pe larg despre asistenţa medicală acordată gratuit în ţara noastră tuturor studenţilor, despre grija pe care o acordă

Noua clinică universitară din Pecs — Republica Populară Ungară

statul socialist asigurării unor condiţii bune de viaţă şi de studiu tineretului universitar.

O delegaţie a U.A.S.R. a participat şi la Întîlnirea din 1967 care a avut loc la Ruschlikon în Elveţia.

Relatîndu-şi unui redactor al revistei noastre impresiile culese în timpul vizitei în România, **Şaşa Mikici,** preşedintele Uniunii studenţilor din R.S.F. Iugoslavia, spunea: „Studenţii români obţin rezultate excelente la învăţătură. Aceasta se datoreşte nu numai caracterului modern al universităţii şi condiţiilor deosebit de bune de studiu, dar şi contribuţiei active a organizaţiilor U.T.C. şi asociaţiilor studenţeşti. Am putut remarca faptul că, drept urmare a acestor condiţii şi activităţi, în rîndurile studenţilor români se manifestă un adevărat entuziasm pentru învăţătură, mărturie a înţelegerii responsabile de către tineretul universitar român, a rolului său de azi şi de mîine.

Răspunzînd turneului făcut în ţara noastră de „Collegium Mussicum", un ansamblu alcătuit din 46 de studenţi a întreprins un turneu în R.F.G., la care au asistat peste 4 000 de spectatori. Cîteva extrase din cronicile publicate în presă dau o imagine elocventă a deosebitei aprecieri de care s-a bucurat ansamblul folcloric studenţesc. „Timp de zece minute spectatorii au aplaudat grupul de dansatori români. Succesul a fost copleşitor" (Abendecho); „Cei 46 de membri ai grupului, viitori medici, ingineri, profesori, i-au entuziasmat pe colegii lor germani. Dansurile de ansamblu, jocurile munteneşti, caracterizate printr-o rapidă şi neaşteptată succesiune a figurilor, o suită de jocuri moldoveneşti, căluşarii, jocurile olteneşti, caracterizate prin vioiciunea şi rapiditatea mişcărilor, precum şi o suită de dansuri din Transilvania au provocat aplauzele furtunoase ale spectatorilor" (Bokhumer Zeitung); „Nu găsim că ar fi deloc nepotrivit dacă am vorbi aici de o înaltă artă" (Bokhumer Anzeiger).

În vacanţa anului universitar trecut a mai întreprins turnee peste hotare, înregistrînd succese deosebite, corul „Madrigal" al Conservatorului „Ciprian Porumbescu", care a dat concerte în Polonia şi la Paris în cadrul festivalului U.N.E.F.

Întîlnirile pe care delegaţia noastră le-a avut recent cu conducătorii U.A.S.R., cu studenţii români, se înscriu ca un nou moment în ceea ce putem de acum numi istoria relaţiilor prieteneşti ale studenţilor din ţările noastre, ale organizaţiilor noastre studenţeşti, declara la sfîrşitul vizitei în ţara noastră **Alain Crombecque,** conducătorul delegaţiei Uniunii naţionale a studenţilor francezi, U.N.E.F. Participarea la fiecare congres anual al U.N.E.F. a reprezentanţilor U.A.S.R., întîlnirile noastre la manifestări naţionale studenţeşti, prezenţa încununată de un deosebit succes a delegaţiei culturale care a participat anul trecut la festivalul U.N.E.F., iată numai cîteva din verigile acestei colaborări tot mai fructuoase. Pentru noi, convorbirile avute cu conducători ai U.A.S.R., cu numeroşi studenţi au fost un minunat prilej de a cunoaşte mai bine preocupările tineretului universitar român.

CRONICA MICROBISTULUI

S-au întîlnit la Copenhaga

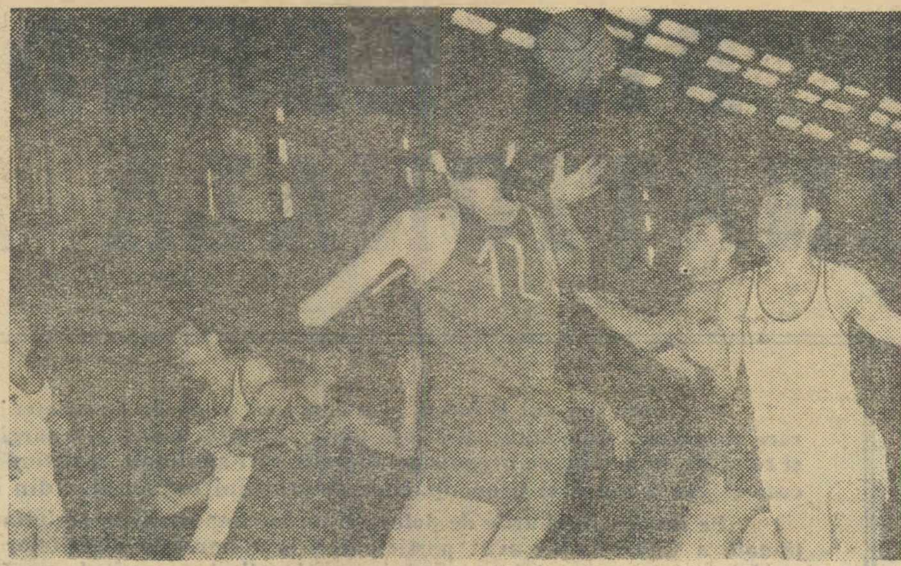
Cititorii noştri au aflat desigur la timpul potrivit, rezultatul meciului retur dintre echipele feminine de handbal „Universitatea" — Timişoara şi F.I.F — Copenhaga. După ce la Cluj învinseseră cu 8—2, studentele noastre au „scos" în capitala daneză un onorabil 10—10, realizînd astfel scorul general de 18—12, cu care se califică în semifinalele Cupei Campionilor Europeni. Acum, după o săptămînă, îmi propun doar să revin cu unele amănunte care ar putea interesa. Handicapul de 6 goluri, cu care nordicele s-au înapoiat din România, a dat naştere în ţara lor la multe nedumeriri şi suspiciuni. Ce vreţi, oamenii se obişnuiseră ca una din cele două mari echipe feminine ale lor (F.I.F. sau H. G., ambele din Copenhaga) să fie pe rînd finaliste în Cupa Campionilor, cum s-a întîmplat în ultimii 3 ani, ori s-o cîştige ca în 1965 ! Aşa se explică nerăbdarea cronicarilor, care s-au întrecut în a afla cît mai multe amănunte despre românce Chiar în ziua sosirii noastre, la mai puţin de patru ore de la aterizare, cele două căpitane adversare Nemetz şi Anne Marie Nielsen apăreau pe ecranele televizoarelor şi-şi comentau şansele. Unele dintre întrebările adresate reprezentantei noastre trădau însă oarecari temeri : „Ce părere aveţi, mai poate fi răsturnat scorul ?" Sau : „E adevărat că aveţi nouă jucătoare în naţională ?" „De ce partida primă s-a disputat la Cluj şi nu la Timişoara ?". Nemetz, sesizînd insinuările, a dat răspunsuri cît se poate de inteligente, care au risipit în mare măsură bănuiala că Universitatea ar fi fost întărită cu celelalte componente ale lotului naţional român. Nu este însă mai puţin adevărat că în zilele premergătoare meciului, jucătoarele de la F.I.F., care veniseră la Cluj sigure de cîştig şi plecaseră sigure de ratarea calificării, s-au purtat cu oaspetele lor ca nişte desăvîrşite gazde, afirmînd fără sfială că tot ce mai doresc este să ofere publicului propriu 40 de minute de handbal spectaculos. În primele 20 de minute ambele formaţii au fost excelente. Nemetz şi Anne Marie Nielsen au coordonat inteligent jocul şi au şi tras zdravăn la poartă. Scorul la pauză : 7—5 pentru noi.

În repriza a doua : surpriză ! Danezele, în ciuda presupunerilor noastre, dovedesc o bună condiţie fizică, iar timişorencele, de asemenea contrar aşteptărilor noastre, se sufocă. Încetinim ritmul şi în 16 minute gazdele înscriu de 4 ori iar noi nici măcar o dată. Dar excepţionala Nemetz „se supără" şi în minutele finale marcă singură 3 goluri, egalînd situaţia la 10. Bucuroşi de calificare, ne notăm în carnet următoarele concluzii succinte : arbitrul Hans-Günter Schneider (cunoscutul internaţional din R.F.G.), excepţional Publicul danez — destul de cuminte, se comportă ca la teatru : nu-i place jocul, tace. Îi place, aplaudă. Antrenorul Victor Chiţa, bun tactician şi bun pedagog. Fetele noastre de la Timişoara au ajuns la o valoare internaţională apreciabilă ; lotul este destul de omogen, ceea ce permite ca atunci cînd unele jucătoare nu sînt în formă, celelalte să ducă greul cu succes : în Polonia au jucat foarte bine Franz şi Nemetz, la Cluj, cu F.I.F., au fost excelente Anca, Szekelly şi Neagoe : la Copenhaga s-au remarcat Nemetz, Moşu şi Kaspari (Szekelly şi Neagoe au jucat bolnave).

Pînă la urmă şi presa daneză, care înaintea meciului chema optimistă publicul să-şi ajute echipa în realizarea unui scor care să-i permită calificarea, a dat Cezarului ce-i al Cezarului. Un exemplu. A doua zi după acel 10—10, „Politiken", unul din cele două mari cotidiene daneze, scria sub titlul „F.I.F. a terminat, dar a căzut onorabil" : „Timişoara a jucat în prima repriză cel mai frumos handbal feminin văzut aici în ultimii ani. Prin rapiditate, mobilitate şi surprinzătoare schimburi de jocuri. româncele au derutat pe F.I.F. şi, rînd pe rînd, au efectuat pătrunderi la care apărarea daneză nu a putut răspunde. Marea clasă a româncelor ne făcea la pauză să nu prevedem egalitatea, dar F.I.F. a făcut o figură frumoasă în repriza a doua"

...Talentatele handbaliste timişorene au reuşit, în frumoasa deplasare în care le-am însoţit, să-mi insufle o mare parte din optimismul cu care privesc semifinalele C.C.E. Comportarea lor în dubla întîlnire cu F.I.F. Copenhaga ne dă speranţa unei victorii finale. Vom trăi şi vom vedea !

G. MITROI

Fază din meciul de baschet Politehnica Bucureşti — Politehnica Galaţi

Echipe studenţeşti la început de sezon

Baschetbaliştii sînt gata pentru retur

Vacanţa competiţională se apropie de sfîrşit. În dorinţa de a afla care e stadiul de pregătire a echipelor studenţeşti ne-am adresat pentru început conducătorilor a două echipe studenţeşti de baschet. Aceasta pentru că în divizia A la baschet activează nu mai puţin de 6 echipe studenţeşti. Prof. Vasile Popescu, antrenorul Politehnicii Bucureşti, ne-a arătat că echipa sa, care va participa în curînd la reluarea campionatului, manifestă încă o serie de carenţe în pregătirea fizică şi tactică. Aceasta pentru că echipierii studenţi au terminat de curînd sesiunea de examene, în timpul căreia antrenamentele au avut un caracter de discontinuitate şi o intensitate redusă. În această perioadă antrenorul a introdus de asemenea noi sisteme tactice care nu au fost încă însuşite de toţi jucătorii. Din lipsă de timp a fost imposibilă verificarea echipei prin meciuri amicale. De aceea antrenorul nu cunoaşte bine forma şi potenţialul de joc a fiecărui jucător. Totuşi antrenorul urmăreşte să învingă în campionat echipele Steaua şi Dinamo care preced în clasament Politehnica Bucureşti, merituoasă ocupantă a locului III.

La aceleaşi întrebări ne-a răspuns şi antrenorul Politehnicii Galaţi, Petrică Vasiliu. Bineînţeles, nici studenţii gălăţeni n-au putut efectua cu regularitate antrenamentele în timpul sesiunii. Totuşi conducătorul echipei speră să obţină un randament maxim de la jucătorii săi în primele etape ale campionatului. Obiectivul final al Politehnicii Galaţi este calificarea în primele şase echipe din ţară, deziderat realizabil dacă ţinem seama că actualmente deţine locul V.

Ca şi prof. Vasile Popescu, tovarăşul Vasiliu e nemulţumit de programul campionatului categoriei A. care dezavantajează echipele studenţeşti. Meciurile acestora se puteau programa cu cîteva săptămîni mai tîrziu. Ce are de spus Federaţia de baschet ?

Prima etapă a returului a opus echipele Politehnica Bucureşti şi Politehnica Galaţi. Au cîştigat bucureştenii cu 70—57. Gălăţenii au condus mult timp, dar spre sfîrşit au cedat fizic. Remarcăm pe Hane şi Purcăreanu din Bucureşti, Chivulescu şi Ionici din Galaţi.

P. OVIDIU

Un itinerar atractiv al activităţii asociaţiilor studenţeşti : TURISMUL

Să recurgem, mai întîi, la o pledoarie pentru turism ? Nu. Mişcarea turistică universitară, consolidată pe deplin, nu are astăzi nevoie nici măcar de-un singur contrafort de argumente pro : ea este o activitate conturată, cu aderenţă la masa de studenţi, şi îndrăgită de ei. Ne-o confirmă ştirile tot mai des sosite pe adresa redacţiei, informaţiile care ne parvin ori de cîte ori mergem într-un centru universitar, proiectele tot mai ample care ni se dezvăluie...

La Iaşi, de pildă, au fost experimentate trei trasee în Ceahlău şi unul in Rarău, la sfîrşit de săptămînă se vizitează obiective economice (Hidrocentrala de la Bicaz. Întreprinderea forestieră Borca), obiective istorice (Cetatea Suceava, Cetatea Neamţului, mînăstirile şi oraşele din nordul Moldovei), case memoriale (Ion Creangă, Vasile Alecsandri, Mihail Sadoveanu, George Enescu) : se fac excursii cu schiurile la Repedea. Bîrnova, Sorăcani şi concursuri de orientare turistică în pădurea Bîrnova.

Comisia de turism a asociaţiei studenţilor timişoreni întreprinde mici drumeţii în împrejurimi, excursii la Sarmizegetusa şi Ada Kaleh, un tur al Banatului, porneşte pe urmele răscoalei lui Gheorghe Doja şi poposeşte în locurile din tinereţe ale sculptorului Romul Ladea.

Aceleasi preocupări la Cluj şi la Galaţi...

Bucureştiul este un veritabil mecanism, specializat în turism, cu şcoală proprie de ghizi, colective organizatorice la toate nivelele. program variat şi atractiv.

Mai mult decît atît : la nivelul ţării comisia de turism a Comitetului Executiv al U.A.S.R. prevede numai pentru vacanţa mare a anului 1967 traversări alpine în zece din cele mai interesante masive muntoase ale României. 18 excursii — circuit din 15 puncte ale ţării cinci trasee în Delta Dunării, excursii cu temă, mai multe brigăzi complexe de studiu şi documentare, excursii ştiinţifice : evident, într-un număr remarcabil de serii.

Desigur, ceea ce s-a realizat pînă în momentul de faţă este un succes. Ne vom îngădui totuşi să intervenim cu unele propuneri, pe linia continuei lui îmbunătăţiri, astfel încît această activitate turistică să devină *o mişcare de masă*. Extrem de apreciate de către studenţi, după cum în numeroase ocazii am putut să constatăm, sînt excursiile cicloturistice ; mai rar însă ele sînt întreprinse. Înfiinţarea unor oficii „ciclo" pe lîngă unele comisii pe centru universitar, care să închirieze biciclete pentru excursiile centrului sau pentru grupuri de studenţi excursionişti, nu ni se pare decît un lucru mai puţin costisitor decît se crede şi foarte util. În acelaşi sens, al lărgirii posibilităţilor de turism şi excursii, am vedea şi introducerea pe scară largă a „itinerarelor la cerere" (adică a excursiilor propuse de grupuri de studenţi), a „itinerarelor speciale" (excursii cu studenţi de aceeaşi specialitate, din mai multe centre universitare, pe o temă de comun acord aleasă), înfiinţarea unor „staţionare camping" studenţeşti, la munte şi la mare, diferite de taberele de odihnă — care să permită celor în trecere pentru 3—5 zile să locuiască în condiţii avantajoase (n-am mai avea nici atîţia „blatişti").

Ar trebui luată în discuţie şi studiată spre rezolvare posibilitatea unor călătorii prin ţară, individuale. E cunoscută o bună experienţă a studenţilor din cîteva ţări care. beneficiind de aprobarea ministerelor de transporturi şi bineînţeles de amabilitatea şoferilor, întreprind excursii pe itinerare ceva mai puţin rigide. Un acord al forurilor superioare ale asociaţiilor cu întreprinderile de stat I.R.T.A. ar fi mai mult decît folositor.

Roxana COSTACHE

COLEGIUL DE REDACŢIE

Redactor-şef : NICULAE STOIAN

Prof. univ. JEAN LIVESCU — adjunct al ministrului învăţămîntului ; acad. prof. GHEORGHE MIHOC ; acad, prof. N. PETRULIAN ; acad. prof. N. TEODORESCU ; conf. univ. CORNEL PACOSTE ; EMIL GHIŢULESCU ; NICOLETA TOIA — studentă; PETRE POSTOLACHE ; GHEORGHE MITROI — secretar general de redacţie ; FRED MAHLER

Tiparul : Combinatul poligrafic „Casa Scînteii", Bucureşti. Redacţia : Str. Brezoianu, 13. Telefon : 14 02 15.